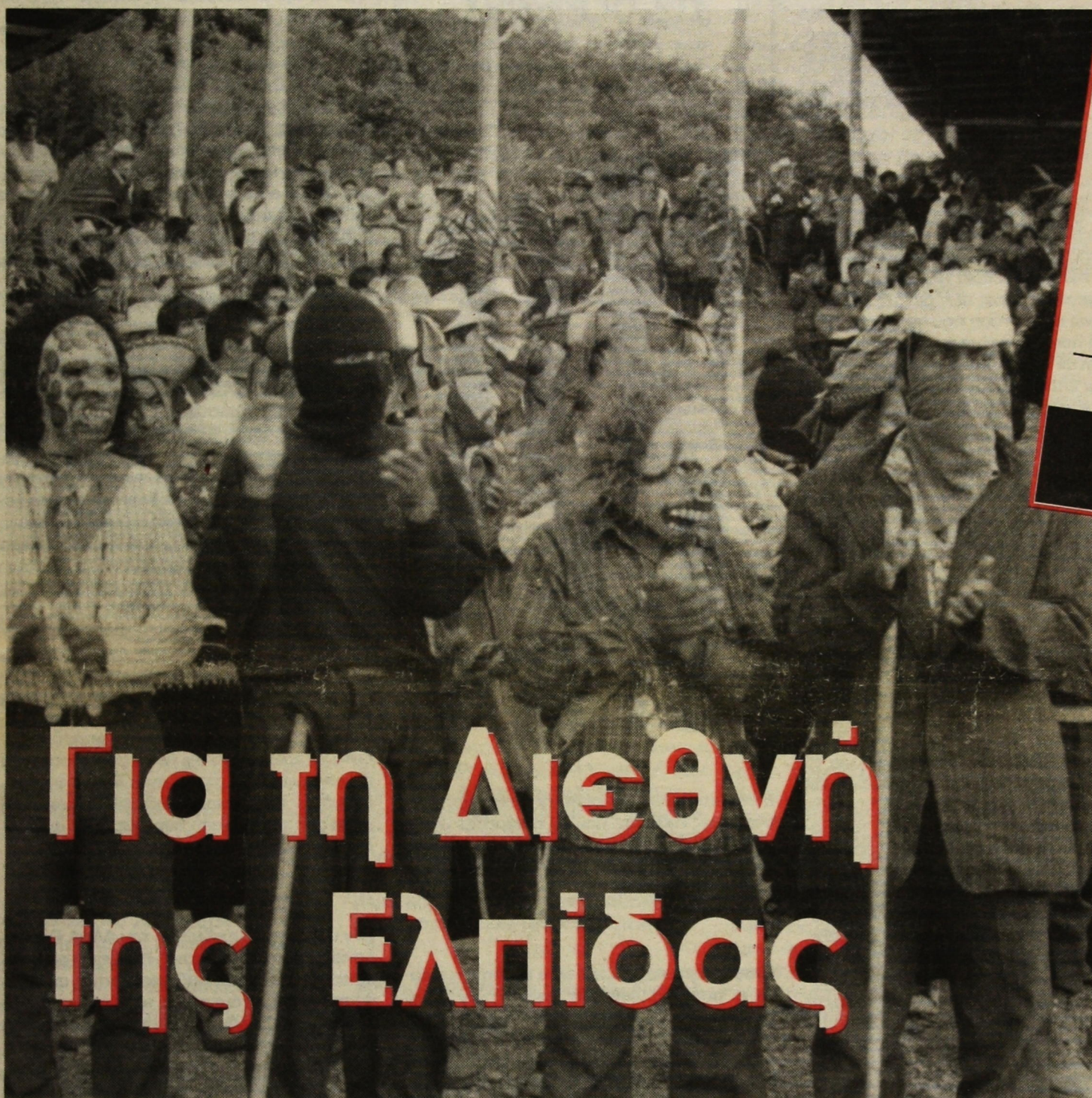

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 61ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Για τη Διεθνή της Ελπίδας

“ΔΙΑΚΗΡΥΣΟΥΜΕ:

1. Ότι θα φτιάξουμε ένα συλλογικό δίκτυο όλων των ιδιαίτερων αγώνων και αντιστάσεών μας. Ένα διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, ένα διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης για την ανθρωπότητα.

Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης, αναγνωρίζοντας τις διαφορές και ανακαλύπτοντας τις ομοιότητες, θα προσπαθήσει να συναντηθεί με άλλες αντιστάσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης θα είναι το μέσο με το οποίο οι διάφορες αντιστάσεις θα στηρίζουν η μία την άλλη. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης δεν είναι μια οργανωτική δομή, δεν έχει κέντρο καθοδήγησης ή αποφάσεων, δεν έχει κεντρική διοίκηση ή ιεραρχίες. Το δίκτυο είμαστε όλοι όσοι αντιστεκόμαστε.

2. Ότι θα φτιάξουμε ένα δίκτυο επικοινωνίας ανάμεσα σε όλους τους αγώνες και τις αντιστάσεις μας. Ένα διηπειρωτικό δίκτυο εναλλακτικής επικοινωνίας ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, ένα διηπειρωτικό δίκτυο εναλλακτικής επικοινωνίας για την ανθρωπότητα.

Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο εναλλακτικής επικοινωνίας θα προσπαθήσει να ανοίξει τα κανάλια ώστε ο λόγος να βαδίζει σε όλους τους δρόμους της αντίστασης. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο εναλλακτικής επικοινωνίας θα είναι το μέσο για να επικοινωνούν μεταξύ τους οι διάφορες αντιστάσεις. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο εναλλακτικής επικοινωνίας δεν είναι μια οργανωτική δομή, δεν έχει κέντρο καθοδήγησης ή αποφάσεων, δεν έχει κεντρική διοίκηση ή ιεραρχίες. Το δίκτυο είμαστε όλοι όσοι ακούμε και μιλάμε.”

Στη σελίδα 5

ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ ΤΩΡΑ Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΡΙΜΥΛΗΣ!

Θέσεις για την υπόθεση
Μαρίνου-Δριμυλή
και μερικές σκέψεις
και προτάσεις για το μέλλον

στη σελίδα 2

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ανάλυση για τα γεγονότα
στην πράσινη γραμμή από το
αντιεξουσιαστικό περιοδικό
της Κύπρου “Τραίνο στην πόλη”

στη σελίδα 8

ΝΑΙ. ΓΙΑ ΝΑ ΑΛΛΑΞΩ
ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.
ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ
ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ,
ΜΠΑΜΠΑ;

ΕΚΛΟΓΕΣ...
το πιο σύντομο ανέκδοτο.

ΔΥΤΙΚΗ ΘΡΑΚΗ

Τόσο κοντά... τόσο μακριά

Στο τελευταίο του φύλλο το ΑΛΦΑ δημοσιεύτηκε το β' μέρος της ανάλυσης για τη Δ. Θράκη από το οποίο (εξαπτίας λάθους κατά την παράδοση των χειρογράφων) παραλήφθηκαν κάποια τμήματα. Τα δημοσιεύουμε λοιπόν σε αυτό το φύλλο, αφού (δυστυχώς...) δεν έχουν χάσει την επικαιρότητά τους.

Σελ. 4

VILLA BARBARA

Καταστολή προ των πυλών...

Ο κίνδυνος καταστολής της κατάληψης Βαρβάρα φαίνεται να αυξάνεται, καθώς ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας '97, που είναι ο ιδιοκτήτης του κτιρίου όπου στεγάζεται, αργά αλλά σταθερά, μεθοδεύει την εκκένωσή του από τους καταληψίες.

Σελ. 3

ΑΓΡΙΝΙΟ

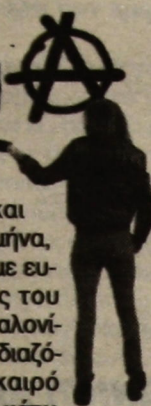
Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης

“Επιθυμώντας την αλλαγή της σημερινής κοινωνικής πραγματικότητας, επιθυμώντας την έξοδο της κοινωνίας από τον γαλήνιο και ταυτόχρονα εφιαλτικό της ύπνο...

...δημιουργούμε την Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης, επιλέγοντας την αντιεξουσιαστική-αντιεραρχική οργάνωση ως μοναδική προοπτική για τον αγώνα προς την ελευθερία.”

Σελ. 3

Αντί για ΣΧΟΛΙΑ

Από αυτό το τεύχος και για έναν τουλάχιστον μήνα, το ΑΛΦΑ θα εκδίδεται με ευθύνη της συντακτικής του συνέλευσης στη Θεσσαλονίκη. Εγχείρημα που σχεδιάζονταν εδώ και αρκετό καιρό και που επισημειώθηκε κάτω από την ανάγκη ριζικού επαναπροσδιορισμού του χαρακτήρα της εφημερίδας -ένα ζήτημα στο οποίο και άμεσα θα επανέλθουμε. Η μεταφορά της έκδοσης στη Θεσσαλονίκη εξυπηρετεί πολλούς στόχους. Πρώτα απ' όλα να δώσει την απαραίτητη ανάσα στη συντακτική συνέλευση της Αθήνας για να μπει σε μια ουσιαστική διαδικασία αυτοκριτικής, αποτίμησης της μέχρι τώρα πορείας και προσδιορισμού της συνέχειας. Κάτι που ήταν απαγορευτικό κάτω από το βάρος της πρακτικής δουλειάς που συνεπάγεται η έκδοση

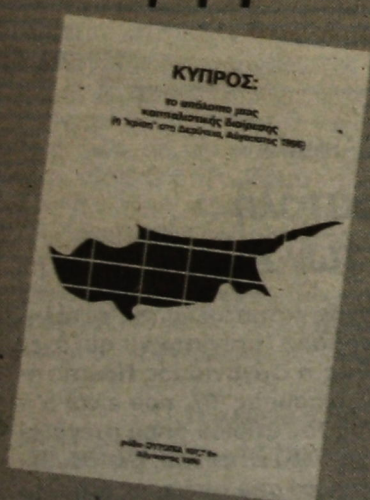
ΠΡΟΣΟΧΗ: Προσωρινά το fax δεν λειτουργεί.

ενός εβδομαδιαίου εντύπου. Η μεταφορά της έκδοσης εμπλουτίζει ακόμα τη συντακτική ομάδα της Θεσσαλονίκης με την απαραίτητη εκείνη εμπειρία που απαιτείται για την ολοκληρωμένη της συμμετοχή στη λειτουργία της εφημερίδας. Η εξέλιξη αυτή μέσα στους κόλπους της εφημερίδας -και όχι τυχαία- συμβαδίζει και αντανάκλασε εξελίξεις και ζυμώσεις στο εσωτερικό του "χώρου".

Έτσι κι αλλιώς, τα ζητήματα αυτά θα εξεταστούν διεξοδικά και στα αμέσως επόμενα φύλλα της εφημερίδας.

Η συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη

Κυκλοφόρησαν...

★ Από το Ράδιο Ουτοπία κυκλοφόρησε η μπροσούρα "Κύπρος: το υπόλοιπο μιας καπιταλιστικής διαίρεσης". Στην έκδοση περιλαμβάνονται δύο συνεντεύξεις που έδωσε στο Ράδιο Ουτοπία ο Αντρέας, σύντροφος από την Κύπρο και μέλος του περιοδικού "Τραίνο στην πόλη". Η πρώτη δόθηκε στις 13 Αυγούστου, τρεις μέρες μετά την πορεία των μοτοσυκλετιστών στη Δερύνεια και η δεύτερη την επόμενη μέρα, λίγο μετά που μαθεύτηκε ότι τα επεισόδια στην "πράσινη γραμμή" συνεχίζονταν και ότι οι νεκροί ήταν πλέον δύο. Περιλαμβάνει επίσης ένα κείμενο από το "Τραίνο στην πόλη" με τις εκτιμήσεις και την άποψη του περιοδικού για τα γεγονότα.

Στις 5 Ιούλη 1996, ο Παναγιώτης Δριμυλής εγκλωβίζεται σε ένα περιστατικό που μοιάζει βγαλμένο από μυθιστόρημα του Κάφκα και συγχρόνως απ' το θέατρο του παραλόγου. Έχει πλέον εμπλακεί, και μάλιστα με τρόπο που ξεφεύγει από κάθε έννοια αντιεξουσιαστικής ηθικής, πρακτικής και λογικής, σε μια ενέργεια που δεν την επέλεξε και δεν του ανήκει. Βρίσκεται αντιμέτωπος με μια παράλογη πραγματικότητα που τον συνθλίβει, μια πραγματικότητα που του επιβλήθηκε παράλογα.

Δυόμισι βδομάδες αργότερα, στο πλοίο Πήγασος, ολοκληρώνεται η δεκάχρονη εξόντωση του Χριστόφορου Μαρίνου. Στη συνέχεια, ο Παναγιώτης Δριμυλής προσάγεται στην ασφάλεια, όπου καταθέτει για το περιστατικό της Χαριλάου Τρικούπη. Διατάσσεται η προφυλάκισή του για απλή συνέργεια. Οδηγούμενος στις φυλακές, δηλώνει πως όσα είπε, τα είπε "για την αξιοπρέπεια του αναρχικού χώρου".

Είναι γεγονός πως ο Παναγιώτης θα μπορούσε να είχε υιοθετήσει κάποιες επιλογές που θα ήταν πραγματικά καταστροφικές, και όχι μόνο "για την αξιοπρέπεια του αναρχικού χώρου". Το γεγονός όμως πως δεν τις επέλεξε, δεν σημαίνει ότι η στάση που υιοθέτησε ήταν και η μόνη που του απέμενε, ότι η στάση που επέλεξε ήταν τελικά σωτήρια για την αξιοπρέπεια του "χώρου" και για τον "χώρο" τον ίδιο. Αυτό για δύο λόγους:

1) Γιατί η στάση του, όσο κι αν ήταν κατανοητή, δεν μπορεί να θεωρηθεί προταγματική. 2) Γιατί μετά τα γεγονότα του Ιούλη, ο μόνος που μπορούσε (και όφειλε) να υπερασπιστεί την αξιοπρέπεια του αναρχικού χώρου, ήταν ο ίδιος ο "χώρος".

Η "απόλυτη αναρχική" αντιμετώπιση των γεγονότων θα ήταν ο διαχωρισμός του Παναγιώτη από το περιστατικό της Χαριλάου Τρικούπη και η σιωπή του στην ασφάλεια ως προς το πρόσωπο του δράστη, σε συνδυασμό όμως με την ενημέρωση του "χώρου" για τα πραγματικά περιστατικά και τη συνακόλουθη ανάληψη από το "χώρο" της ευθύνης που του αναλογούσε για την απεμπλοκή του Παναγιώτη από το περιστατικό της Χαριλάου Τρικούπη και την απελευθέρωσή του. Αυτό όμως προϋπόθετε τον κίνδυνο της μακρόχρονης φυλάκισης του Παναγιώτη για μια ενέργεια που, όπως είπαμε, δεν την επέλεξε, δεν του ανήκε κι επιπλέον ενεπλάκη σε αυτή με ένα τρόπο που ξεφεύγει από οποιαδήποτε έννοια αντιεξουσιαστικής ηθικής, πρακτικής και λογικής. Και αυτό τη στιγμή που η κατάσταση του χώρου καμμία εγγύηση δεν έδινε για την ανάληψη των ευθυνών που θα του αναλογούσαν απέναντι στον Παναγιώτη. Έτσι η στάση του Παναγιώτη δεν είναι η "απόλυτη αναρχική", είναι όμως κατανοητή. Πρέπει να δούμε τη στάση του Παναγιώτη στις πραγματικές της διαστάσεις. Πρέπει να απαιτήσουμε την ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ του, την ΑΠΕΜΠΛΟΚΗ του τόσο από το περιστατικό της Χαριλάου Τρικούπη, όσο και από τις κατηγορίες για "συνέργεια" ή για "χαφιεδισμό".

Την αξιοπρέπεια του αναρχικού χώρου (εκτός αν αυτή δεν είναι παρά μια αφηρημένη έννοια) μπορούσε και όφειλε να την υπερασπιστεί μόνο ο ίδιος ο αναρχικός χώρος. Για να το καταφέρει όμως αυτό, θα έπρεπε να είχε τις απαραίτητες εσωτερικές διαδικασίες διαλόγου, ενημέρωσης, εμπιστοσύνης και συναπόφασης, τον αναγκαίο σεβασμό στη συλλογικότητα και στο άτομο καθώς και

Θέσεις για την υπόθεση Μαρίνου-Δριμυλή και μερικές σκέψεις και προτάσεις για το μέλλον

εκείνο το βαθμό προσωπικής δέσμευσης και ανάληψης ευθυνών, που θα επέτρεπαν την ανάπτυξη μιας συλλογικής δράσης για την απεμπλοκή του Παναγιώτη από τα γεγονότα της Χαριλάου Τρικούπη.

Αναφέρθηκε παραπάνω πια θα ήταν η ιδέα-τή, η "απόλυτη αναρχική" επιλογή του Παναγιώτη (πόσοι όμως από αυτούς που εκ των υστέρων την υποστηρίζουν θα είχαν τη δύναμη να την επιλέξουν;). Θεωρούμε απαράδεκτη μια άποψη που θα απαιτούσε σιωπή του Παναγιώτη στην ασφάλεια για τα γεγονότα της Χαριλάου Τρικούπη, αλλά και σιωπή απέναντι στο "χώρο". Τελικά, αφού τα πραγματικά εξελίχθηκαν διαφορετικά, ο Δριμυλής καταγγέλλθηκε ως "ρουφιάνος". Θεωρούμε επίσης απαράδεκτο, στο όνομα της πολιτικής να απαιτείται η, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, εξόντωση ενός ανθρώπου. Η εξόντωση ενός ανθρώπου, στην μια περίπτωση, μέσω μιας μακρόχρονης φυλάκισης για τη συγκεκριμένη υπόθεση. Η εξόντωση ενός ανθρώπου, στην άλλη περίπτωση, μέσω του στιγματισμού του ως "ρουφιάνου".

Θα μπορούσε πράγματι ο Παναγιώτης να είχε επιλέξει μια στάση αυτοθυσίας (αυτό όμως δεν μπορεί κανείς να του το απαιτεί). Θα έπρεπε πράγματι ο "χώρος" να έχει εκείνα τα ποιοτικά χαρακτηριστικά που θα του επέτρεπαν να αναλάβει τις ευθύνες του απέναντι στην κατάσταση στην οποία ενεπλάκη ο Παναγιώτης μετά τις 5 Ιούλη, τις ευθύνες του απέναντι στον Παναγιώτη.

Αυτό όμως που ούτε μπορεί, ούτε επιτρέπεται να συμβαίνει, είναι να απαιτείται η εξόντωση ενός ανθρώπου στο όνομα της πολιτικής.

Η άποψη πως τα γεγονότα της Χαριλάου Τρικούπη δικαιώνουν την εξόντωση του Μαρίνου από τους μηχανισμούς, αποτελεί ένα χαρακτηριστικό λογικό ακροβατισμό, αφού μετατρέπει το αποτέλεσμα σε αίτιο. Πρόκειται για μια πλήρη αντιστροφή της λογικής και χρονικής αλληλουχίας, αφού θεωρεί τα γεγονότα της Χαριλάου Τρικούπη όχι ως αποτέλεσμα της δεκάχρονης νομιμότητας εξόντωσης του Μαρίνου αλλά ως εκ των υστέρων νομιμοποίηση της εξόντωσης του. Είναι μια σαφής έκφραση της αντεστραμμένης λογικής της εξουσίας.

Μετά τα γεγονότα του Ιούλη, ήρθαν στην επιφάνεια μια σειρά από ζητήματα, και μάλιστα με τρόπο που κανείς πλέον δεν μπορεί να συνεχίσει να τα παραβλέπει. Μια σειρά από γεγονότα για τα οποία έχουμε κι εμείς, ως ΑΛΦΑ, τις ευθύνες μας.

Είδαμε το αποκρουστικό της διαμεσολάβησης των ΜΜΕ και του ετεροκαθορισμού του "χώρου" από αυτά.

Ζήσαμε το σημείο έκρηξης των ρόλων, της ηρωοποίησης, των διαχωρισμών και των μανιχαϊστικών ερμηνειών.

Ζήσαμε τα αποτελέσματα της έλλειψης διαδικασιών, της αποσυλλογικοποίησης, του προσδιορισμού αποκλειστικά ως προς το αρνητικό. Πρέπει να δούμε πως φτάσαμε στο σημείο το συμφέρον της πολιτικής να ισοπεδώνει προσωπικότητες, πως τα ΜΜΕ αναγορεύτηκαν σε κριτές και τιμητές, πως οδηγηθήκαμε σε γεγονότα απέναντι στα οποία η αμηχανία είναι η πρώτη υγιής αντίδραση, ενώ η ατιμολογία της σήψης καθιστά απαγορευτική τη συνέχεια της ύπαρξης σ' αυτό το χώρο. Να δούμε πως βρεθήκαμε απογυμνωμένοι από διαδικασίες που θα μπορούσαν να απαντήσουν στα γεγονότα και να υπερασπιστούν τον Παναγιώτη Δριμυλή με ένα τρόπο αντίξο της "αξιοπρέπειας του αναρχικού χώρου", μιας έννοιας που φοβόμαστε πως τείνει να γίνει αποκλειστικά ιδεολογική. Πρέπει να απαντήσουμε σ' αυτά τα ερωτήματα όχι μέσα από προσωπικά ψυχογραφήματα, προσωποποίηση των προβλημάτων και αναπαραγωγή των ρόλων, αλλά μέσα από την εξέταση των συνθηκών ανάπτυξης και ύπαρξης του χώρου.

Σαν συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης, είχαμε από καιρό θεωρήσει ως αναγκαία μια σε βάθος συζήτηση για τη συγκρότηση, το περιεχόμενο και τους στόχους του "χώρου" (ή μάλλον εκείνου του τμήματός του που μας ενδιαφέρει), τη σχέση του ΑΛΦΑ με αυτό και φυσικά την αποσαφήνιση των πολιτικών χαρακτηριστικών της εφημερίδας. Τα τελευταία γεγονότα δείχνουν ότι αυτή η συζήτηση είναι πλέον επιτακτική. Προτείνουμε την πραγματοποίηση μιας πανελλαδικής συνάντησης, στις 26, 27 και 28 Οκτώβρη, που θα προσδιορίσει το είδος του κινήματος που θέλουμε και τη σχέση του ΑΛΦΑ με αυτό. Ο τόπος της συνάντησης θα καθοριστεί με κοινή συμφωνία όσων δηλώσουν το ενδιαφέρον τους για αυτή.

Στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας θα δημοσιευτεί η άποψη της συντακτικής συνέλευσης Θεσ/νίκης για την μέχρι τώρα πορεία της εφημερίδας και στο μεθεπόμενο μια καταγραφή του πως θεωρούμε ότι πρέπει να εξελιχθεί η εφημερίδα και στα πλαίσια ποιός αντίληψης για το κοινωνικό κίνημα. Πιστεύουμε ότι αυτά τα δύο κείμενα θα αποσαφηνίσουν το θολό, προς το παρόν, περιεχόμενο της πρότασής μας.

Συντακτική συνέλευση ΑΛΦΑ Θεσ/νίκης

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118 343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Η Villa Barbara απειλείται με καταστολή

Ο κίνδυνος καταστολής της κατάληψης Βαρβάρα (Κρίστου 7, Θεσ/νίκη) φαίνεται να αυξάνεται, καθώς ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας '97, που είναι ο ιδιοκτήτης του κτιρίου, αργά αλλά σταθερά μεθοδεύει την εκκένωσή του από τους καταληψίες.

Συγκεκριμένα, μέσα στον Αύγουστο προκηρύχθηκε από τον Οργανισμό διαγωνισμός για να κατατεθούν οικονομικές προσφορές από τις εταιρείες που ενδιαφέρονται να αναλάβουν το έργο της αναπαλαίωσης του κτιρίου όπου στεγάζεται η κατάληψη. Αν και στην ουσία δεν υπήρξε καμία πρόσφατη μελέτη, εγκρίθηκε η προσφορά της εταιρείας "Δομοτεχνική", το τελευταίο επίτευγμα της οποίας είναι η κατασκευή του καινούργιου καζίνο στο αεροδρόμιο της Θεσ/νίκης. Είναι φανερό ότι οι διαχειριστές του Οργανισμού Πολιτιστικής Πρωτεύουσας είναι αποφασισμένοι να τελειώνουν με το πρόβλημα που δημιουργεί η κατάληψη Βαρβάρα στην γυαλιστερή βιτρίνα που ετοιμάζουν για τη Θεσσαλονίκη. Αφού για χρόνια αδιαφορούσαν για τη στατική κατάσταση του κτιρίου της κατάληψης, που ήταν εγκατελειμένο στη φθορά, κι ενώ αυτό το πρόβλημα αντιμετωπίστηκε, στο βαθμό που το κτίριο κατοικείται από τους καταληψίες που έκαναν εργασίες συντήρησης, τώρα, τέσσερις μήνες πριν μπει το 1997, αναθέτουν χωρίς μελέτη στην "Δομοτεχνική" την εκτέλεση ενός έργου αναπαλαίωσης που είναι οφθαλμοφανώς αδύνατο να πραγματοποιηθεί προτού περάσει το '97 (εκτός αν ισχύσει το "τοιμένο να γίνει").

Έτσι είναι φανερό πως αυτό που τους ενδιαφέρει είναι η καταστολή της κατάληψης. Αποφεύγουν μεν την άμεση και βίαιη επίθεση, προετοιμάζουν όμως το έδαφος επικολούμενοι την "αναπαλαίωση" και την υποτιθέμενη "πολιτιστική χρήση του κτιρίου μέσα στο '97", ώστε να εξασφαλίσουν τη συναίνεση των κατοίκων της Θεσ/νίκης για το χτύπημα της κατάληψης (και για τις μίζες που θα φάνε).

Τα χρονικά περιθώρια στενεύουν και η σύγκρουση των καταληψιών με τον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας φαίνεται να πλησιάζει. Η δυναμική υπεράσπιση του αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος της Βίλλα Βαρβάρα δεν εξαρτάται μόνο από τη θέληση των καταληψιών αλλά αφορά τον κανένα που αντιστέκεται στα σχέδια της κυριαρχίας και συμπαράστέκεται στις προσπάθειες αυτοοργάνωσης.

Στις 3 Γενάρη του 1994, στην Άνω Πόλη και σε κεντρικά σημεία της Θεσσαλονίκης, μοιράζεται προκήρυξη που ανακοινώνει την κατάληψη του εγκαταλελειμένου κτιρίου της οδού Κρίστου (αρ. 7), στην πλατεία Κουλέ Καφέ. Η επιλογή της κατάληψης, πράξη που από μόνη της είναι απάντηση στο στεγαστικό πρόβλημα, χρησιμοποιήθηκε από μας για να δράσουμε ενάντια στη λογική των υπέργρων ενοικίων και του υψηλού κόστους ζωής. Ενάντια στην εγκατάλειψη των κτιρίων που ανοίκουν στο Δήμο και σε ιδιώτες, οι οποίοι, ακολουθώντας τις υποδείξεις των

εργολάβων, οδηγούν σε εξαφάνιση το χαρακτήρα των παλιών γετονιών, στη θέση των οποίων ξεφυτρώνουν οι πολυκατοικίες-κλουβιά που συνθέτουν τις τσιμεντοπόλεις στις οποίες κατοικούμε. Η επιλογή της κατάληψης είναι απάντηση ενάντια στη μητρόπολη της αποξενώσης που από χρόνια μετατρέπουν τη Θεσσαλονίκη.

Η κατάληψη είναι η έμπρακτη μας πρόταση για τη χρησιμοποίηση των άδειων κτιρίων, είτε από συλλογικότητες που θα τα διαχειρίζονται ανάλογα με τις προτεραιότητες και επιλογές τους, είτε από επιτροπές γειτονιάς οι οποίες θα τα λειτουργούν σύμφωνα με τις ανάγκες της γειτονιάς, είτε απλά από άστεγους, ή όσους αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στον οικονομικό γολγοθά των ενοικίων, οι οποίοι θα τα χρησιμοποιούν ως κατοικίες. Βασισμένοι σ' αυτό το σκεπτικό, χρησιμοποιήσαμε την κατάληψη κάνοντάς την αναπόσπαστο κομμάτι της προσωπικής, πολιτικής και κοινωνικής μας ζωής. Η Βαρβάρα είναι εδώ και τρία σχεδόν χρόνια το σπίτι μας, το σπίτι μέσα στο οποίο αναζητήσαμε τη δημιουργία της συλλογικότητας και της κοινότητας, βασισμένοι στις αρχές και τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης. Επιδιώξαμε μια ζωή διαφορετική από αυτή που μας επι-

βάλεται, ενάντια σε μια ζωή που εξαφανίζει κάθε ελπίδα ελευθερίας, που βάζει στο επίκεντρο το ατομικό συμφέρον και την παραίτηση, που προωθεί την απουσία του ανθρώπινου.

Ακολουθήσαμε τη συνειδησή μας και δεν δεχτήκαμε να ζούμε σύμφωνα με τον ατομικισμό. Με την αμεσότητα και τον πειραματισμό στην καθημερινότητά μας, θελήσαμε να γίνουμε ένα εργαστήριο όπου θα δοκιμάζεται η γεύση μιας ζωής βασισμένης στην ελευθερία και την υπευθυνότητα.

Αισθανόμαστε τον εαυτό μας όχι σαν κάτι μοναδικό ή ξεκομμένο από την κοινωνία, θέλουμε να είμαστε μέσα σ' αυτήν. Είμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε πράξη αντίστασης στην εξουσία και σε κάθε προσπάθεια δημιουργίας ελευθεριακών κοινωνικών εγχειρημάτων. Οι εστίες μιας τέτοιας δράσης είναι ρήγματα στο υπάρχον και φορείς των σξιών και του τρόπου οργάνωσης μιας απελευθερωμένης κοινωνίας.

Θέλοντας να είναι αυτό το βασικό μήνυμα που απευθυνόμαστε, επιλέξαμε τη δράση τοπικού χαρακτήρα, λόγω και της αμεσότητας του φυσικού μας χώρου και της γειτονιάς μας στην Άνω Πόλη. Μια τέτοια δράση είναι σημαντική στο βαθμό που επιτυγχάνεται η προσωπική επαφή, η επαφή όχι με τις ιδέες αλλά με τα άτομα τα οποία τις πρεσβεύουν, κάτι που για μας σήμαινε πάντοτε μεγαλύτερη ευθύνη σ' αυτά που κάνουμε και λέμε.

Σήμερα, στο πρόσωπο της Βαρβάρας, καλούμαστε να υπερασπιστούμε όλα τα παραπάνω, ως αναφαίρετα δικαιώματα, επιλογές και τρόπους δράσης μας, τρόπους δημιουργίας και προώθησης του πολιτισμού μιας κοινωνίας βασισμένης στις αξίες της ελευθερίας και της αυτοοργάνωσης.

Ζητάμε από όσους και όσες μοιράζονται μαζί μας τις ίδιες αξίες και τις ελπίδες για μια αληθινή χειραφετημένη κοινωνία, ζητάμε από κάθε συνειδητοποιημένο άνθρωπο, από κάθε αντιστεκόμενο/η, να μας συμπαράστανθούν στην απόφασή μας να υπερασπιστούμε την κατάληψη Βαρβάρα. Η υπεράσπιση της κατάληψης δεν είναι προσωπικό ζήτημα όσων κατοικούμε εκεί, αλλά υπόθεση της απελευθερωτικής και κοινωνικής δημιουργίας και σκέψης.

Διαλέξαμε να ορίσουμε την κατάληψη Βαρβάρα και ως πεδίο δράσης και αντιπαράθεσης στις επιταγές του πολιτισμού της κυριαρχίας και του κεφαλαίου που ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας '97 εξυπηρετεί. Γνωρίζουμε ότι απέναντι στην πολιτική του οικονομικού ιμπεριαλισμού της Θεσσαλονίκης στα Βαλκάνια η δράση και ο λόγος μας δεν μπορούν να έχουν παρά μόνο επιθετικό χαρακτήρα και να αποτελούν εχθρό των συμφερόντων της εξουσίας.

Ξέρουμε ότι δεν θα συγκατατεθούμε με κανένα τρόπο στα σχέδιά τους για συναίνεση και υποταγή, είμαστε σταθεροί στις αρχικές μας θέσεις και σίγουροι για το δίκιο των πράξεών μας απέναντι στην κοινωνία. Υποστηρίζουμε συνειδητά αυτά που λέμε και θα κινηθούμε χωρίς συμβιβασμούς ή συνθηκολογήσεις, σίγουροι για τις επιλογές μας.

Κατάληψη Βίλλα Βαρβάρα, Αύγουστος 1996

Αγρίνιο: Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης

Σε μια εποχή όπου το χρήμα και το θέαμα κυριαρχούν στη ζωή μας, όπου η κατανάλωση ανάγεται σε τρόπο ζωής αδειάζοντας διαρκώς τις θεμελιώδεις αξίες της ανθρώπινης ελευθερίας και αξιοπρέπειας στο σκοπιμότητα-νεκέ της τελματωμένης για τους κυρίαρχους ιστορίας.

Σε μια εποχή όπου οι μάγοι της αγνωσίας ανάγονται σε δάσκα-

λους των εγκλωβισμένων κολασμένων δια μέσω της δύναμης των ΜΜΕ, οφείλουμε να αποκαλύψουμε το φέμα εν' ονόματι της βάρβαρης πραγματικότητας που καθημερινά ζούμε:

- την διεύρυνση και κυριαρχία της ιδεολογίας του χρήματος σε όλο και περισσότερα στρώματα της κοινωνίας και τις απάνθρωπες σχέσεις που αυτό έχει ως επακόλουθο.

- την εκμετάλλευση της συλλογικής δύναμης της κοινωνίας προς όφελος του κεφαλαίου και των εξουσιαστών.

- την αποχαύνωση του πληθυσμού και τον μικροαστικό ατομικισμό.

Μπροστά σε όλα αυτά εμείς επιλέγουμε τον τρόπο ζωής εκείνο και τη δραστηριότητα που έχει στόχο την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος και τη δημιουργία ενός κόσμου με τα χαρακτηριστικά της Ελευθερίας, της Ισότητας και της Αλληλεγγύης. Επιθυμώντας την αλλαγή της σημερινής κοινωνικής προαντιστικότητας, επιθυμώντας τη έξοδο της κοινωνίας από τον γαλήνιο και ταυτόχρονα εφιαλτικό της ύπνου.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ την Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης, επιλέγοντας την αντιεξουσιαστική-αντιεραρχική οργάνωση ως μοναδική προοπτική για τον αγώνα προς την ελευθερία.

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ:

- Ενάντια στην κυριαρχία κράτους και κεφαλαίου.

- Ενάντια στον Εθνικισμό, προωθώντας την αλληλεγγύη ανάμεσα στους λαούς με προοπτική τη συναδέλφωσή τους.

- Ενάντια στο Ρατσισμό σ' όλες τις εκφράσεις του (φύλο, φυλή, οικονομική κατάσταση, εργασία, γλώσσα).

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ υπέρ της Ελευθερίας της έκφρασης και της σκέψης.

Είμαστε ενάντια στην τεχνολογική ανάπτυξη που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των αφεντικών και του καπιταλιστικού κόσμου γενικώς.

Είμαστε υπέρ όταν συνεισφέρει στην κάλυψη των πραγματικών αναγκών-αυτών που βρίσκονται σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον.

Στηρίζουμε και ζούμε με την αυτόνομη έκφραση και δράση.

Στην **Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης** συμμετέχουν:

- όσοι αποδέχονται τις αρχές και τους στόχους της.

- όσοι συμφωνούν με τη λειτουργία της ομάδας.

- όσοι (στο μέτρο που δύναται ο καθένας) είναι συνεπείς σε όσα αναλαμβάνουν να κάνουν.

Λειτουργία της Ομάδας Κοινωνικής Παρέμβασης

- Γενική συνελευση: Αποτελείται από τα άτομα-μέλη της ομάδας. Η Γ.Σ. αποφασίζει για όλα τα θέματα και μόνο αυτή. Οι αποφάσεις παίρνονται με συναινετικές διαδικασίες και συζήτηση ώπου οι απόψεις να συνεννοηθούν. Όλες οι απόψεις είναι κατοχυρωμένες από την Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης και από τη Γ.Σ.

- Ομάδες που αναλαμβάνουν συγκεκριμένες καθημερινές λειτουργίες και στις οποίες συμμετέχουν όσα από τα μέλη επιθυμούν.

- Βιβλιοθήκης: Οργάνωση βιβλιοθήκης με βιβλία, περιοδικά και εφημερίδες απ' όλη την

Ελλάδα και τον κόσμο για την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών.

- Αρχείου: Τήρηση αρχείου για τα αιχμηρά ζητήματα που η Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης κάθε φορά θέτει.

- Έκφρασης και Δημιουργίας: Ομάδα που ασχολείται με ζητήματα τέχνης και γενικώς ελεύθερης έκφρασης και δημιουργίας, απελευθερωμένα από τον εμπορευματικό κόσμο και ενάντια του.

Επίσης λειτουργεί επιτροπή οικονομικών, άμεσα ελεγχόμενη από τα μέλη της ομάδας και τη Γ.Σ.

Τα έσοδα της Ο.Κ.Π. προέρχονται από εισφορές των μελών και εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης.

Η Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης στηρίζει και προωθεί αυτόνομες κινήσεις και δραστηριότητες που χαρακτηρίζονται από το στοιχείο της ελεύθερης έκφρασης στο πεδίο του κοινωνικού πολέμου γενικώς και στο χώρο της τέχνης ειδικώς (μουσική, ζωγραφική, θέατρο, κινηματογράφος κλπ).

Διεύθυνση επικοινωνίας:
Τ.Θ. 93, Τ.Κ. 30100 ΑΓΡΙΝΙΟ

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 61

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Η μειονότητα της Δ. Θράκης Τόσο κοντά ...αλλά και τόσο μακριά

γ' μέρος

Στο τελευταίο φύλλο το ΑΛΦΑ δημοσιεύτηκε το β' μέρος της ανάλυσης για τη Δ. Θράκη από το οποίο (εξατίας λάθους κατά την παράδοση των χειρογράφων) παραλήφθηκαν κάποια τμήματα. Τα δημοσιεύουμε λοιπόν σ' αυτό το φύλλο, αφού (δυστυχώς...) δεν έχουν χάσει την επικαιρότητά τους.

Μέχρι το 1991, τα μέλη της μειονότητας δεν μπορούσαν να αγοράσουν γη στην περιοχή της Θράκης, παρά μόνο να πουλήσουν την ακίνητη περιουσία τους.

Ένα σημαντικό θέμα που πρέπει να αναφέρουμε, είναι το καθεστώς σε σχέση με τα χωράφια και τις απαλλοτριώσεις. Το πρόβλημα ξεκινάει το 1966, όταν η Αγροτική Τράπεζα δίνει στους μη-μειονοτικούς τη δυνατότητα να αγοράσουν περιουσίες μειονοτικών με δάνειο που μπορούν να εξοφλήσουν σε είκοσι χρόνια. Στις απαλλοτριώσεις του 1978 (το 80% των κτημάτων ήταν γη μειονοτικών) δίνονται στους κατόχους σαν αποζημίωση γελοία ποσά. Ο επίσημος λόγος των απαλλοτριώσεων είναι για χρήση στρατιωτικών εγκαταστάσεων και του πανεπιστημίου. Το Μάη του 1978 απαλλοτριώνονται 4.000 στρέματα στις περιοχές Πάμφουρου, Θυρολίου και Αμαράντων. Το 1980 απαλλοτριώνονται 3.200 στρέματα βορειοδυτικά της Κομοτηνής και λίγο αργότερα 4.300 στρέματα ακόμα. Το 1984 αποκαλύπτεται ότι από τα 4.000 στρέματα που απαλλοτριώθηκαν στην περιοχή Αμαράντων, μόνο τα μισά χρησιμοποιήθηκαν για δημόσια χρήση ενώ τα υπόλοιπα νοικιάστηκαν, το 1985, στον πληθυσμό, μετά από πλειστηριασμό.

Στις 24 Ιούλη του 1984 ανακοινώθηκε ότι θα απαλλοτριωθούν 6.000 στρέματα στις περιοχές Σαππών, Φυλήρων, Αριανών, Αρίσβης και Αράτου της Κομοτηνής για να γίνουν αγροτικές φυλακές. Από τις παραπάνω περιοχές, μόνο σε μία κατοικούν μη-μειονοτικοί. Η απαλλοτρίωση θα έχει ως αποτέλεσμα να μείνουν 630 οικογένειες (15.000 άνθρωποι) χωρίς κανένα μέσο διαβίωσης. Η "Ανώτατη Μειονοτική Επιτροπή" αποφασίζει, μαζί με τους κατοίκους, για κινητοποιήσεις. Τελικά το θέμα καταλήγει στα δικαστήρια. Αυτή τη στιγμή η διαδικασία απαλλοτρίωσης έχει παγώσει.

Ένα ακόμα πρόβλημα είναι οι αναδασμοί: σκόρπιες εκτάσεις καλλιεργήσιμης γης μαζεύονται και ξαναμοιράζονται στους ιδιοκτήτες συγκεντρωμένες, στην περίπτωση όμως της μειονότητας δεν επιστρέφονται εκτάσεις ίδιας αξίας και έκτασης. Κάτι ακόμα που πρέπει να προσθέσουμε είναι το πρόβλημα των τίτλων ιδιοκτησίας. Το μεγαλύτερο ποσοστό της μειονότητας έχει έγγραφα από την εποχή της οθωμανικής αυτοκρατορίας και αρκετοί, όπως είναι λογικό, με την πάροδο του χρόνου τα

έχουν χάσει. Αυτό σημαίνει πως το ελληνικό κράτος μπορεί να επικαλεστεί την ακυρότητα των εγγράφων και να θεωρήσει εκτάσεις ολόκληρες χωρίς ιδιοκτήτη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της περιοχής Ευλάλου της Ξάνθης. Το 1983, μετά την ανακοίνωση της δημιουργίας κράτους στη Βόρεια Κύπρο, μη-μειονοτικοί κάτοικοι της Ξάνθης καταλαμβάνουν χωράφια 20 στρεμάτων που ανήκαν σε μειονοτικούς, με αποτέλεσμα όταν οι τελευταίοι επιχειρήσουν να τα οργώσουν να συλληφθούν 9 μειονοτικοί και να οδηγηθούν στο αυτόφωρο.

Στις 25 Νοέμβρη 1978, στην περιοχή Αμαξάδων Κομοτηνής, έχουμε το ίδιο πρόβλημα, μετά την απόφαση του νομάρχη να νοικιάσει σε μη-μειονοτικούς κτήματα μειονοτικών που θεωρήθηκαν χωρίς ιδιοκτήτη, εφόσον δεν υπήρχαν οι τίτλοι ιδιοκτησίας, ή αυτοί που υπήρχαν δεν αναγνωρίζονταν. Ο "νόμος του νομάρχη" επιβάλλεται εκεί, όπως και σε δύο άλλες περιοχές, χάρη στην έντονη παρουσία κατασταλτικών δυνάμεων. Κλείνοντας αυτό το θέμα, να πούμε ότι το 1983 οι κάτοικοι του Ευλάλου κατέβηκαν στην κεντρική πλατεία της Ξάνθης, όπου παρέμειναν διαμαρτυρόμενοι για αρκετές ημέρες, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Το πρόβλημα εξακολουθεί να υπάρχει μέχρι σήμερα.

Σύλλογοι-Ενώσεις

Υπάρχουν οι Ενώσεις Τουρκικής Νεολαίας Ξάνθης και Κομοτηνής, όπως επίσης και ενώσεις εκπαιδευτικών και επιστημόνων της μειονότητας, που όμως δεν αναγνωρίζονται, γιατί περιέχουν τη λέξη "τουρκικός". Ο μοναδικός αναγνωρισμένος σύλλογος είναι ο Σύλλογος Αποφοίτων Ακαδημίας Θεσσαλονίκης.

Πολιτική Ζωή

Η μειονότητα έχει κατά καιρούς εκλέξει βουλευτές, κυρίως από τα δύο μεγάλα κόμματα, ενώ υποψήφιος βουλευτής της μειονότητας κατεβάζουν και τα άλλα κόμματα. Το '89 εκλέγει τον "ανεξάρτητο βουλευτή" Αχμέτ Σαδίκ, ο οποίος δήλωνε ότι "θα μιλούσε αυτόνομα για τα προβλήματα της μειονότητας στο κοινοβούλιο". Αργότερα εκλέγεται ως "ανεξάρτητος βουλευτής" στη Ξάνθη ο Αχμέτ Φαϊκό-

γλου. Με την αλλαγή του εκλογικού νόμου, στη συνέχεια, δεν είναι πια δυνατό να εκλεγούν βουλευτές από τους συνδυασμούς "Εμπιστοσύνη" της Κομοτηνής και "Πεπρωμένο" της Ξάνθης.

Η παλιότερη "Ανώτατη Μειονοτική Επιτροπή" συνεχίζει να υπάρχει, μετονομασμένη σε "Συμβουλευτική". Σ' αυτή συμμετέχουν μουφτήδες και δημοτικοί και νομαρχιακοί σύμβουλοι της μειονότητας. Το τουρκικό κράτος έχει κάτω από την επιρροή του μεγάλο μέρος της μειονότητας.

Άλλα προβλήματα και διακρίσεις

Η μειονότητα αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα και σε άλλους τομείς. Οι μειονοτικοί που δουλεύουν σε δημόσιες υπηρεσίες είναι ελάχιστοι, με εξαίρεση τους γιατρούς που εργάζονται σε νοσοκομεία της Ξάνθης και της Κομοτηνής, καθώς και τους απόφοιτους της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης. Οι δάσκαλοι και οι καθηγητές που δουλεύουν στα μειονοτικά σχολεία δεν έχουν κανένα συνδικαλιστικό δικαίωμα. Επίσης, οι άδειες εξάσκησης επαγγέλματος αναθεωρούνται κάθε χρόνο από τις αρμόδιες αρχές, δηλαδή το υπουργείο Εσωτερικών (!) στο οποίο υπάγονται όλα τα σχετικά με την μειονότητα θέματα.

Τα μέλη της μειονότητας έχουν όλες τις υποχρεώσεις κάθε Έλληνα πολίτη, όχι όμως και τα δικαιώματα. Παρατηρείται συχνά η περίπτωση αφαίρεσης της ελληνικής υπηκοότητας από τους μειονοτικούς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα μια είδηση από την εφημερίδα "Ελευθεροτυπία" (18 Ιούνη '96): Σε οικογένεια μειονοτικών, κατά την επιστροφή τους από ταξίδι στη Τουρκία, δεν τους επιτράπηκε η είσοδος στην Ελλάδα, γιατί οι αρχές θεώρησαν ότι εγκατέλειψαν τη χώρα "χωρίς πρόθεση επιστροφής", κι αυτό παρόλο που έχουν καταθέσει σε ελληνικές τράπεζες, βιβλιάρια του ΙΚΑ, ακίνητη περιουσία, και μάλιστα ενώ στο ταξίδι δεν τους είχε συνοδεύσει το δεύτερο παιδί τους. Έτσι, σύμφωνα με το άρθρο 19 του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας αφαιρέθηκε η ελληνική ιθαγένεια από τους δύο γονείς, όχι όμως κι από το παιδί τους που ταξίδευε μαζί τους. Όσοι τελειώνουν πανεπιστήμιο στην Τουρκία δεν μπορούν να πάρουν άδεια εργασίας, επειδή δεν αναγνωρίζονται τα πτυχία τους. Χαρακτηριστικό είναι και το παράδειγμα του Φαρμακευτικού Συλλόγου της Κομοτηνής, που πρόσφατα αρνήθηκε να δεχθεί ως μέλος του φαρμακοποιό από τη μειονότητα. Δεν υπάρχει σή-

μερα φαρμακοποιός από τη μειονότητα που να έχει φαρμακείο στο όνομά του. Η λύση είναι να ανοίγουν φαρμακείο σε συνεργασία με κάποιο μη-μειονοτικό. Αυτό ισχύει και σε άλλα επαγγέλματα.

Η μειονότητα αποτελεί φτηνό εργατικό δυναμικό στα χέρια διαφόρων εργοδοτών, που επιδιώκουν να προσλαμβάνουν άτομα από τη μειονότητα, αφού δουλεύουν αδιαμαρτύρητα και επομένως περισσότερο. Τα μέλη της μειονότητας αντιμετωπίζουν συχνά περιπτώσεις κοινωνικού ρατσισμού, κυρίως αυτοί που δεν ξέρουν καλά την ελληνική γλώσσα, καθώς στις διάφορες υπηρεσίες τους ταλαιπωρούν και τους προσβάλλουν.

Είναι εύκολο να διαπιστώσεις ποιά χωριά είναι μειονοτικά αν ταξιδεύσεις στην ύπαιθρο: στα ελληνικά χωριά θα συναντήσεις πλατείες και δημόσιες διαμορφώσεις, κάτι μάλλον απίθανο για τα μειονοτικά χωριά.

Το χάσμα μεταξύ των δύο κοινοτήτων

Το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο της μειονότητας έχει σαν αποτέλεσμα την έντονη πίστη στη θρησκεία, με όλα όσα μπορεί να επιφέρει αυτό. Οι μακροχρόνιες διακρίσεις σε βάρος της γεννούν ένα αίσθημα ανασφάλειας και κοινωνική εσωστρέφεια, κάτι που σε μια κλειστή κοινωνία φτάνει ακόμα και στη μορφή κάστας.

Σήμερα στη Θράκη δεν υπάρχουν μικτοί γάμοι, υπάρχει αμοιβαία καχυποψία των δύο πλευρών. Η μία πλευρά φοβάται για το τί μπορεί να γίνει στο μέλλον και στρέφει σε λάθος κατεύθυνση την αγανάκτησή της, και η άλλη κλείνεται όλο και περισσότερο.

Οι μειονοτικοί (αλλά και μη-μειονοτικοί) κάτοικοι της Θράκης έχουν πάντα άμεσο κόστος, όποτε υπάρχει ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, όπως συνέβη με τα γεγονότα στις βραχονησίδες αλλά και στα πρόσφατα γεγονότα στην πράσινη γραμμή της Κύπρου.

Το ερώτημα που μπαίνει είναι, πώς μπορούν αυτοί οι άνθρωποι να είναι τόσο κοντά μεταξύ τους, αλλά συγχρόνως να υπάρχουν αυτό το τεράστιο χάσμα μεταξύ των δύο κοινοτήτων, που δεν φαίνεται να υποχωρεί.

Αυτό που μπορεί ίσως να αποτελέσει ένα διαφορετικό βήμα για το μέλλον, είναι η δημιουργία ενός αυτόνομου λόγου, που δεν θα σχετίζεται ούτε με την Τουρκία, ούτε με το ελληνικό κράτος, αλλά με την ανάδειξη των ιδιαιτεροτήτων της μειονότητας και της ιστορικής αλήθειας, όχι προς το συμφέρον του ελληνικού ή του τουρκικού κράτους, αλλά του μωσαϊκού πολιτισμών που έχει η Θράκη και της ομορφιάς που μπορεί να φέρει αυτό.

Σ.Μ.

Την επομένη των επεισοδίων της 29ης Γενάρη του 1990 (βλ. προηγούμενο φύλλο του ΑΛΦΑ) η οικουμενική κυβέρνηση καθόρισε ως εξής την "μακροπρόθεσμη πολιτική στη Δυτική Θράκη":

Α. Διαγραφόμενοι κίνδυνοι:

1) Μεταβολή της πληθυσμιακής συνθέσεως εις βάρος του ελληνικού στοιχείου. Ήδη εις τον νομό Ροδόπης οι μουσουλμάνοι απαρτίζουν το 54% του πληθυσμού και η γεννητικότητα των είναι μεγαλύτερα των Χριστιανών, οι οποίοι, συν τοις άλλοις, μεταναστεύουν.

2) Αποκατάσταση εδαφικής συνέχειας μεταξύ Τουρκίας και της περιοχής που κατοικείται από την μειονότητα. Ήδη εις τον άλλοτε ακραιφνώς ελληνικό νομό Έβρου ο μουσουλμανικός πολιτισμός ανέρχεται εις το 7% (Εις την Αλεξανδρέτταν ήρκεσε το 30% και εις την Κύπρον το 18% για να δημιουργηθούν προϋποθέσεις προσαρτήσεως). Παρατηρείται εγκατάστασις Πομάκων εις τα Β.Α. του Νομού και μουσουλμάνων Αθιγγάνων εις την περιοχή της Αλεξανδρου-

πόλεως.

3) Επιβολή ενιαίας διαχείρισεως των βακουφικών περιουσιών, η οποία τυχόν ελεγχόμενη από Γενικών Προξενείων της Τουρκίας θα καθίστατο ισχυρότατο όπλο εις χείρας του.

4) Εμπέδωση της χωριστής μειονοτικής πολιτικής οντότητας των μουσουλμάνων. Οι ανεξάρτητες μουσουλμανικές υποψηφιότητες θα μπορούσαν να μεταβληθούν σε μειονοτικό κόμμα οπότε δια του μηχανισμού των υπολοίπων θα μπορούσαν ίσως να εκλέξουν και δεύτερον υποψήφιο. Εν πάση περιπτώσει δε θα επικρατήσουν εις τους μικτούς Δήμους και Κοινότητες όπου πλειοψηφεί το μουσουλμανικό στοιχείο.

Β. Εφαρμοστέα πολιτική:

1) Διατήρηση και ει δυνατόν βελτίωση της σημερινής πληθυ-

σμακής συνθέσεως δια:

(α) Εφαρμογής ειδικού αναπτυξιακού προγράμματος εις την περιοχήν, το οποίον αφ' ενός θα ανεβάσει το βιοτικό επίπεδο της μειονότητας (το υψηλότερο επίπεδο μείνει την γεννητικότητα) και αφ' ετέρου θα συγκρατήσει το ελληνικό στοιχείο και θα προσελκύση ίσως και νέους μετοίκους.

(β) Εγκαταστάσεως Ποντίων προσφύγων, κατ' εσχόλην εις τους Νομούς Ροδόπης και Έβρου.

2) Συνεπής εφαρμογή της πολιτικής εξαγοράς μουσουλμανικών αγροτικών γαιών και ενθάρρυνσις της αστικοποιήσεως της μειονότητας (οι αστοί έχουν μεγαλύτερη κινητικότητα από τους αγρότες) δια σειράς μετρωτων ως η αναβάθμιση του μορφωτικού επιπέδου, προσλήψεις σε ωρισμένες δημόσιες επιχει-

ρήσεις, προσλήψεις σε βιομηχανίες εκτός μειονοτικής περιοχής κ.λ.π.

3) Δημοκρατική διαχείρισις υπό αιρετών επιτρόπων των επί μέρους βακουφικών περιουσιών για να δυσχερανθή ο έλεγχος του Προξενείου.

4) Αποψίλωση των μουφτήδων από των δικαστικών των καθηκόντων επί θεμάτων προσωπικής καταστάσεως και μεταβίβαση των αρμοδιοτήτων αυτών εις τα ελληνικά δικαστήρια τα οποία όμως θα κρίνουν πάντοτε επί τη βάσει του ιερού μουσουλμανικού Νόμου, τηρουμένων αυστηρώς των διατάξεων της Συνθήκης της Λωζάνης.

5) Κατάργηση των διοικητικών ενοχλήσεων αι οποίοι όχι μόνο απεδείχθησαν ατελέσφοροι αλλ' επέτυχαν αντίθετα αποτελέσματα των επιδιωκόμενων και συνάμα μας εκθέτουν διεθνώς.

6) Ενίσχυση της παρουσίας και

του κύρους του Κράτους.

Η ανωτέρω εισήγησις ετέθη υπόψιν των Πολιτικών Αρχηγών κ.κ. Μητσοτάκη (Ν.Δ.), Παπανδρέου (ΠΑΣΟΚ), και Φλωράκη (ΣΥΝ) και του Πρωθυπουργού Ξ. Ζολώτα εις την τακτικήν των συνεδρίων της 31ης Ιανουαρίου 1990 παρουσία και των Υπουργών Εξωτερικών κ. Σαμαρά και Εθνικής Αμύνης κ. Τζαννετάκη και κατόπιν λεπτομερούς συζητήσεως ενεκρίθη ομοφώνως ως κατευθυντήριοις γραμμή της παγίως εφαρμοστέας μακροπρόθεσμου πολιτικής εις Δυτική Θράκη, ασχέτως της πολιτικής τοποθετήσεως των μελλοντικών Ελληνικών Κυβερνήσεων.

Εν Αθήναις

τη 31η Ιανουαρίου 1990
Ο Γενικός Διευθυντής
Ιωάννης Τζούνης

Για τη Διεθνή της Ελπίδας

Το κείμενο του EZLN που διαβάστηκε στη λήξη της διηπειρωτικής συνάντησης:

Κοινότητα "Realidad" (Πραγματικότητα)
Πλανήτης Γη
3 Αυγούστου 1996

Αδέρφια, όταν αρχίσαμε να ονειρευόμαστε αυτό το όνειρο που σήμερα ξυπνάει στην "Πραγματικότητα", σκεφτόμασταν ότι θα κατέληγε σε αποτυχία. Σκεφτόμασταν ότι, το πολύ, θα καταφέρναμε να συγκεντρώσουμε εδώ μερικές δεκάδες άτομα από κάποιες χώρες. Κάναμε λάθος. Όπως πάντα, κάναμε λάθος. Δεν ήταν μερικές δεκάδες, αλλά χιλιάδες αυτοί που από τις πέντε ηπείρους ήρθαν να συναντηθούν στην πραγματικότητα, στα τέλη του 20ου αιώνα.

Ο λόγος που γεννήθηκε σ' αυτά τα βουνά, στα ζαπατιστικά βουνά, ανακάλυψε φιλόξενα αυτιά που τον προφύλαξαν και τον εκτόξευσαν ξανά ώστε να φτάσει μακριά και να κάνει το γύρο του κόσμου. Ο τρελός παραλογισμός μιας πρόσκλησης στις πέντε ηπείρους για να σκεφτούμε κριτικά το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον μας, ανακάλυψε ότι δεν ήταν μόνος μέσα στον παροξυσμό του, και σύντομα, παραλογισμοί από ολόκληρο τον πλανήτη άρχισαν να δουλεύουν για να φέρουν το όνειρο στην πραγματικότητα, για να ξεκουραστεί, να το πλύνουν στη λάσπη, να μεγαλώσει κάτω απ' τη βροχή, να μουσκέψει κάτω απ' τον ήλιο, να μιλήσει με το άλλο, να το ζωγραφίσει, να του δώσει μορφή και σώμα.

Για όσα έγιναν αυτές τις μέρες πολλά θα γραφτούν αργότερα. Αυτό που μπορούμε σήμερα να πούμε, είναι ότι τουλάχιστον ξέρουμε κάτι με βεβαιότητα: Ένα όνειρο που το ονειρεύονται στις πέντε ηπείρους μπορεί να γίνει πραγματικότητα στην πραγματικότητα. Ποιός μπορεί τώρα να μας πει ότι το να ονειρεύεσαι είναι όμορφο αλλά άχρηστο; Ποιός μπορεί τώρα να υποστηρίξει ότι τα όνειρα, όσο πολλοί κι αν είναι αυτοί που τα ονειρεύονται, δεν μπορούν να γίνουν πραγματικότητα;

Πώς ονειρεύεται η χαρά στην Αφρική; Ποιά θαύματα βαδίζουν στο όνειρο της Ευρώπης; Πόσα αύριο περικλείει το όνειρο στην Ασία; Ποιά μουσική χορεύει το αμερικάνικο όνειρο; Πώς μιλά η καρδιά που ονειρεύεται στην Ωκεανία; (...)

Ας μιλήσουν οι πέντε ηπείροι και ας ακούσουν όλοι. Η ανθρωπότητα, ας διακόψει για μια στιγμή τη σιωπή της ντροπής και της αγωνίας. Ας μιλήσει η ανθρωπότητα. Ας ακούσει η ανθρωπότητα ότι...

...Στον κόσμο αυτών που ζουν στην Εξουσία και σκοτώνουν για την Εξουσία δεν χωράει η ανθρώπινη ύπαρξη, δεν υπάρχει θέση για την ελπίδα, δεν υπάρχει χώρος για το αύριο. Η σκλαβιά ή ο θάνατος είναι η επιλογή που ο δικός τους κόσμος προσφέρει σε όλους τους κόσμους. Ο κόσμος του χρήματος, ο δικός τους κόσμος, κυβερνά από τα χρηματιστήρια. Η κερδοσκοπία είναι σήμερα η βασική πηγή πλουτισμού και, την ίδια στιγμή, η καλύτερη απόδειξη της εξασθένεισης της ανθρωπίνης ικανότητας για εργασία. Δεν είναι πλέον απαραίτητη η εργασία για την παραγωγή πλούτου, αρκεί η κερδοσκοπία.

Εγκλήματα και πόλεμοι πραγματοποιούνται για το ποιος θα λεηλατήσει τα χρηματιστήρια.

Την ίδια στιγμή, εκατομμύρια γυναίκες, εκατομμύρια νέοι, εκατομμύρια ινδιάνοι, εκατομμύρια ομοφυλόφιλοι, εκατομμύρια άνθρωποι κάθε χρώματος και φυλής, συμμετέχουν στις οικονομικές αγορές απλά ως υποτιμημένο νόμισμα που συνεχώς πέφτει, το νόμισμα του αίματός τους που παράγει κέρδη.

Η παγκοσμιοποίηση των αγορών σημαίνει την εξαφάνιση των συνόρων για την κερδοσκοπία και το έγκλημα, συγχρόνως με τον πολλαπλασιασμό τους για τους ανθρώπους. Οι χώρες υποχρεώνονται να εξαλείφουν τα εξωτερικά τους σύνορα σε ότι αφορά την κυκλοφορία του χρήματος, ενώ συγχρόνως πολλαπλασιάζονται τα εσωτερικά σύνορα. (...)

Ένας παγκόσμιος πόλεμος, ο πιο βίαιος, ο πιο ολοκληρωτικός, ο πιο οικουμενικός, ο πιο αποτελεσματικός. Κάθε χώρα, κάθε πόλη, κάθε χωράφι, κάθε σπίτι, κάθε άτομο, όλα είναι μεγαλύτερα ή μικρότερα πεδία μάχης. Από τη μια μεριά βρί-

Χαιρετισμός του EZLN στην έναρξη της διηπειρωτικής συνάντησης για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό:

27 Ιούλη 1996
Aguascalientes
της κοινότητας Oventik,
Chiapas, Μεξικό

Αδέρφια από την Ασία, την Αφρική, την Ωκεανία, την Ευρώπη και την Αμερική:

Καλωσήρθατε στα βουνά του μεξικάνικου νότου.

Θέλουμε να σας παρουσιάσουμε.

Είμαστε ο EZLN.

Για 10 χρόνια ζούσαμε στα βουνά και προετοιμαζόμασταν για πόλεμο. Σ' αυτά τα βουνά φτιά-

παγκόσμια με το όνομα του "Νεοφιλελευθερισμού", εμείς δεν μετράγαμε, δεν παρήγαμε, δεν αγοράζομασταν, δεν πουλιόμασταν. Είμασταν ένα άχρηστο νούμερο στους υπολογισμούς του μεγάλου κεφάλαιου. Τότε πήγαμε στα βουνά, για να αναζητήσουμε ανακούφιση. Εδώ, στα βουνά του μεξικάνικου νότου, ζουν οι νεκροί μας. Πολλά πράγματα γνωρίζουν οι νεκροί μας που ζουν στα βουνά. Μας μίλησε ο θάνατος κι εμείς τον ακούσαμε. Το

φερε στις καρδιές σας και σήμερα έφερε εσάς στη δική μας καρδιά.

Αυτό είμαστε. Είμαστε ο EZLN.

Η φωνή που οπλίζεται για να ακουστεί.

Το πρόσωπο που κρύβεται για να παρουσιαστεί.

Το κόκκινο αστέρι που καλεί τον άνθρωπο και τον κόσμο για να ακούσουν, για να δούν, για να ονομάσουν.

Το αύριο που θερίζεται στο χθες.

Πίσω από το μαύρο πρόσωπό μας, πίσω από την ένοπλη φωνή μας, πίσω από το ανείπωτο όνομά μας, πίσω από εμάς που βλέπετε,

Είμαστε εσείς.

Πίσω τους βρισκόμαστε οι ίδιοι απλοί, συνηθισμένοι άνθρωποι που επαναλαμβάνονται σε όλες τις φυλές, που έχουν όλα τα χρώματα, που μιλάν σε όλες τις γλώσσες, που ζουν σε όλους τους τόπους.

Οι ίδιοι ξεχασμένοι άντρες και γυναίκες.

Οι ίδιοι αποκλεισμένοι.

Οι ίδιοι ενοχλητικοί.

Οι ίδιοι κυνηγημένοι.

Είμαστε εσείς.

Πίσω από εμάς, είμαστε εσείς. Πίσω από τις κουκούλες μας, βρίσκεται το πρόσωπο όλων των αποκλεισμένων γυναικών.

Όλων των ξεχασμένων ινδιάνων.

Όλων των κυνηγημένων ομοφυλόφιλων.

Όλων των περιφρονημένων νέων.

Όλοι των χτυπημένων μεταναστών.

Όλων των κρατούμενων για τη σκέψη και τα λόγια τους.

Όλων των ταπεινωμένων εργατών.

Όλων των νεκρών από λήθη. (...)

Καλωσήρθατε σ' αυτή τη γωνία του κόσμου όπου όλοι είμαστε ίσοι γιατί όλοι είμαστε διαφορετικοί.

Ξαμε ένα στρατό.

Κάτω, στις πόλεις και τα τσιφλίκια, εμείς δεν υπήρχαμε. Οι ζωές μας άξιζαν λιγότερο από τις μηχανές και τα ζώα. Είμασταν σαν τις πέτρες και τα φυτά στους δρόμους.

Δεν είχαμε λόγο.

Δεν είχαμε πρόσωπο.

Δεν είχαμε όνομα.

Δεν είχαμε αύριο.

Δεν υπήρχαμε.

Για την Εξουσία, αυτή που σήμερα ντύνεται

βουνό μας είπε να πάρουμε τα όπλα για να αποκτήσουμε φωνή. Μας είπε να φορέσουμε κουκούλες για να αποκτήσουμε πρόσωπο. Μας είπε να ξεχάσουμε το όνομά μας για γίνουμε ονομαστοί. Μας είπε να φυλάξουμε το παρελθόν μας για να αποκτήσουμε μέλλον.

Γεννήσαμε τον πόλεμο τη λευκή χρονιά και αρχίσσαμε να βαδίζουμε αυτό το δρόμο που μας έ-

σκεται ο Νεοφιλελευθερισμός, με όλη την καταπιεστική του δύναμη και τις μηχανές του του θανάτου. Από τη άλλη βρίσκεται η ανθρωπινή ύπαρξη.

Κάποιοι αποδέχονται να είναι ένα ακόμα νούμερο στο γιγάντιο χρηματιστήριο της Εξουσίας. Κάποιοι αποδέχονται να είναι σκλάβοι. Με κυνισμό στήνεται μια ιεραρχική κλίμακα σκλάβων που είναι συγχρόνως αφεντικά άλλων σκλάβων. Υπάρχουν κάποιοι που, με αντάλλαγμα μια άθλια ζωή και τα ψίχουλα που τους παραχωρεί η Εξουσία, πουλιούνται, συμβιβάζονται, παραδίδονται. Σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου υπάρχουν σκλάβοι που λέμε ότι είναι ευτυχισμένοι που είναι σκλάβοι. Σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου υπάρχουν άντρες και γυναίκες που σταματούν να είναι άνθρωποι και καταλαμβάνουν τη θέση τους στη γιγαντιαία αγορά των συνειδήσεων.

Υπάρχουν όμως κι αυτοί που δεν συμβιβάζονται, που διαλέγουν να είναι ενοχλητικοί, που δεν πουλιούνται, που δεν παραδίδονται. Υπάρχουν, σε όλο τον κόσμο, αυτοί που αρνούνται να εξοντωθούν σε αυτό τον πόλεμο. Υπάρχουν αυτοί που αποφασίζουν να αγωνιστούν.

Σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, οποιαδήποτε στιγμή, ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, άντρας ή γυναίκα, εξεγείρεται και πετάει το κουστούμι που του φόρεσε ο συμβιβασμός και που ο κυνισμός το χρωμάτισε γκριζό. Ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, άντρας ή γυναίκα, οποιοδήποτε χρώματος, που σε οποιαδήποτε γλώσσα φωνάζει Ya Basta! Φτάνει πια! Φτάνει πια το ψέμα. Φτάνει πια το έγκλημα. Φτάνει πια ο θάνατος.

"Φτάνει πια ο πόλεμος", λέει ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, άντρας ή γυναίκα.

Σε οποιοδήποτε μέρος, οποιασδήποτε από τις πέντε ηπείρους, ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, άντρας ή γυναίκα, αποφασίζει να αντισταθεί στην Εξουσία και να φτιάξει το δικό του δρόμο, ένα δρόμο που δεν θα του στερεί την αξιοπρέπεια, ούτε την ελπίδα.

Αποφασίζει να ζήσει και να αγωνιστεί για το μερίδιό του στην ιστορία. Δεν είναι πια η Εξουσία που του υπαγορεύει τα βήματα, δεν είναι πια η Εξουσία που διαχειρίζεται τη ζωή του και τον καταδικάζει σε θάνατο.

Αποφασίζει να απαντήσει στον θάνατο με τη ζωή. Απαντάει στον εφιάλτη με το όνειρο, με τον αγώνα ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, για την Ανθρωπότητα, για το Ανθρώπινο...

Επειδή αγωνιζόμαστε για έναν καλύτερο κόσμο είμαστε όλοι περικυκλωμένοι, ο θάνατος μας απειλεί. Ο κλοιός αναπαράγεται σε όλο τον κόσμο. Σε κάθε ήπειρο, σε κάθε χώρα, σε κάθε επαρχία, σε κάθε πόλη, σε κάθε χωράφι, σε κάθε σπίτι ο κλοιός του πολέμου της Εξουσίας σφίγγει γύρω από τους εξεγερμένους, αυτούς που πάντοτε ευγνωμονεί η ανθρωπότητα.

Αλλά οι κλοιοί σπάνε. Σε κάθε σπίτι, σε κάθε χωράφι, σε κάθε πόλη, σε κάθε επαρχία, σε κάθε χώρα, σε κάθε ήπειρο, οι εξεγερμένοι, που η ιστορία της ανθρωπότητας τους επανεμφανίζει στην πορεία της για να σωθεί η ελπίδα, αγωνίζονται και ο κλοιός σπάει.

Οι εξεγερμένοι αναζητούν ο ένας τον άλλο, βαδίζουν ο ένας προς τον άλλο. Συναντιούνται, και τότε σπάζουν κι άλλους κλοιούς. Στην ύπαιθρο και την πόλη, στις επαρχίες, στις χώρες, στις ηπείρους, οι εξεγερμένοι αρχίζουν να γνωρίζονται, να αναγνωρίζουν τις ομοιότητες και τις διαφορές τους. Συνεχίζουν την κουραστική τους πορεία, προχωρούν όπως πρέπει να προχωρούμε τώρα, δηλαδή, αγωνιζόμενοι...

Μια πραγματικότητα τους μίλησε. Εξεγερμένοι από τις πέντε ηπείρους την άκουσαν και της άνοιξαν το δρόμο.

Ο καθένας που έφτασε στη διηπειρωτική πραγματικότητα έπρεπε να ανοίξει το δικό του δρόμο. Από τις πέντε αχτίνες του παγκόσμιου αστεριού έφτασε στην πραγματικότητα η πορεία των ανδρών και των γυναικών που ο λόγος τους αναζητούσε έναν τόπο για να εκφραστεί και να ακουστεί, αναζητούσε τον τόπο της συνάντησης.

Έπρεπε να σπάσετε πολλούς κλοιούς για να σπάσετε τον κλοιό της πραγματικότητας. Υπάρχουν διαφορετικοί κλοιοί. Στον δικό μας πρέπει να περάσετε από αστυνομικούς, τελωνεία, άρματα μάχης, πυροβόλα, χαρακώματα, μαχητικά αεροπλάνα, ελικόπτερα, βροχή, λάσπη, έντομα. Κάθε ένας από τους εξεγερμένους των πέντε ηπείρων έχει τον δικό του κλοιό, το δικό του αγώνα, κι ένα κλοιό σπασμένο που προστίθεται στη μνήμη των άλλων εξεγερμένων.

Έτσι άρχισε αυτή η διηπειρωτική συνάντηση. Άρχισε σε όλες τις ηπείρους, σε όλες τις χώρες, παντού όπου ένας οποιοσδήποτε άντρας ή μια οποιαδήποτε γυναίκα άρχισαν να λένε: "Φτάνει πια!"

Ποιός μπορεί να πει σε ποιόν ακριβώς τόπο, ποιά ακριβώς μέρα και ώρα άρχισε αυτή η διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό; Δεν το ξέρουμε. Ξέρουμε όμως ποιοι την ξεκίνησαν. Οι εξεγερμένοι ολόκληρου του κόσμου. Είναι σίγουρο πως εδώ είμαστε συγκεντρωμένοι πολλοί λίγοι από αυτούς τους εξεγερμένους.

Αλλά στους πολλούς κλοιούς που σπάζουν κάθε μέρα οι εξεγερμένοι του κόσμου, εσείς προσθέσατε άλλον ένα: σπάσατε τον κλοιό γύρω από τη ζαπατιστική πραγματικότητα. (...)

Ένας κόσμος φτιαγμένος από πολλούς κόσμους συναντήθηκε αυτές τις μέρες στα βουνά του μεξικάνικου νότου. Ένας κόσμος φτιαγμένος από πολλούς κόσμους άνοιξε χώρο και κατέκτησε το δικαίωμα της δυνατότητας της ύπαρξής του, ύψωσε τη σημαία της αναγκαιότητας της ύπαρξής του, ρίζωσε στην πραγματικότητα της Γης για να αναγγείλει ένα καλύτερο μέλλον. Ένας κόσμος όλων των κόσμων που εξεγείρονται και αντιστέκονται στην Εξουσία, ένας κόσμος όλων των κόσμων που κατοικούν τον κόσμο της εναντίωσης στον κυνισμό, ένας κόσμος που αγωνίζεται για την ανθρω-

πότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Αυτός είναι ο κόσμος που ζήσαμε αυτές τις μέρες, αυτός είναι ο κόσμος που συναντήσαμε εδώ.

Αυτή η συνάντηση δεν τελειώνει στην πραγματικότητα. Μόνο που τώρα πρέπει να βρούμε έναν τόπο για να συνεχίσουμε. Αλλά, τι θα ακολουθήσει;

Ένας νέος αριθμός στην άχρηστη αρίθμηση των αναρίθμητων διεθνών;
Ένα νέο σχήμα που θα καθισχυράσει και θα θεραπεύσει την αγωνία που προκαλεί η έλειψη συνταγών;
Ένα παγκόσμιο πρόγραμμα για την παγκόσμια επανάσταση;
Μια θεωρητικοποίηση της ουτοπίας ώστε να συνεχίσει αυτή να διατηρεί τη συνετή της απόσταση από την πραγματικότητα που μας εξοντώνει;
Ένα οργανόγραμμα που θα εξασφαλίσει σε όλους μας μια θέση, ένα πόστο, ένα όνομα και τίποτα παραπάνω;

Θα ακολουθήσει ο αντλαλος, η αντανάκλαση της εικόνας αυτού του ξεχασμένου που μπορεί να πραγματοποιηθεί, η δυνατότητα και η αναγκαιότητα του να μιλάς και να ακούς.

Όχι ο αντλαλος που σβήνει σταδιακά, όχι η δύναμη που καταρέει όταν φτάσει στο ψηλότερό της σημείο.

Ο αντλαλος που σπάει και συνεχίζει.
Ο αντλαλος του ξεχωριστού μικρού, τοπικού και ειδικού, που αντηχεί στον αντλαλο του μεγάλου, του διηπειρωτικού, του γαλαξιακού.

Ο αντλαλος που αναγνωρίζει την ύπαρξη του άλλου χωρίς να του επιβάλλεται ή να προσπαθεί να το φιώσει.

Ο αντλαλος που παίρνει τη θέση του, αρθρώνει το λόγο του, αρθρώνει το λόγο του άλλου.

Ο αντλαλος που αναπαράγει τον ήχο του και ανοίγεται στον ήχο του άλλου.

Ο αντλαλος της εξεγερμένης φωνής που μεταμορφώνεται και γίνεται καινούργιος μέσα από άλλες φωνές.

Ο αντλαλος που μετατρέπεται σε πολλές φωνές, σε ένα δίκτυο από φωνές που, απέναντι στην υπεροψία της Εξουσίας, διαλέγει να μιλήσει για τον εαυτό του, γνωρίζοντας έναν και πολλούς εαυτούς, αναγνωρίζοντας τον εαυτό του στον πόθο τόσο του να ακούσει όσο και του να ακουστεί, με αναγνωρίσιμες τις διαφορές στις τονικότητες και τα επίπεδα των φωνών που το αποτελούν.

Ένα δίκτυο από φωνές που αντιστέκονται στον πόλεμο της Εξουσίας εναντίον τους.

Ένα δίκτυο από φωνές που δεν μιλούν μόνο, αλλά και αντιστέκονται για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.

Ένα δίκτυο από φωνές που γεννιέται αντιστεκόμενο, αναπαράγοντας την αντίστασή του σε άλλες φωνές, προς το παρόν βουβές ή μόνες.

Ένα δίκτυο που καλύπτει τις πέντε ηπείρους και βοηθάει στην αντίσταση ενάντια στο θάνατο που μας προσφέρει η Εξουσία.

Θα ακολουθήσει ένας μεγάλος χώρος από φωνές, από ήχους που αναζητούν τη θέση τους συνδυαζόμενοι με άλλους.

Θα ακολουθήσει ένας ανοιχτός χώρος από φωνές που θα κρατάει το καλύτερο του εαυτού του και το καλύτερο απ' αυτό που θα γεννιέται και θα αναπτύσσεται.

Θα ακολουθήσει ένας χώρος αντανάκλασης των φωνών, ένας κόσμος στον οποίο οι ήχοι θα μπορούν να ακούγονται ξεχωριστά, αναγνωρίζοντας τη διαφορετικότητά τους, ένας κόσμος στον οποίο όλοι οι ήχοι θα μπορούν να περιλαμβάνονται σε ένα μεγάλο.

Θα ακολουθήσει η αναπαραγωγή των αντιτάσεων, του δεν συμβιβάζομαι, του εξεγείρομαι.

Θα ακολουθήσει ο κόσμος των πολλών κόσμων που χρειάζεται ο κόσμος.

Θα ακολουθήσει μια ανθρωπότητα που αναγνωρίζει τον εαυτό της ως

πλουραλιστικό, διαφορετικό, συμμετοχικό, ανεκτικό, με ελπίδα. Θα ακολουθήσει η εξεγερμένη ανθρώπινη φωνή που θα εκφέρει τη γνώμη της στις πέντε ηπείρους για να γίνει δίκτυο φωνών και αντιτάσεων.

Θα ακολουθήσει η φωνή του όλου που είμαστε, η φωνή που εκφέρει αυτή τη...

Δεύτερη Διακήρυξη της "Πραγματικότητας" για την Ανθρωπότητα κι Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό

Αδέρφια από την Αφρική, την Ασία, την Αμερική, την Ευρώπη και την Ωκεανία:

Θεωρώντας ότι όλοι και όλες είμαστε:

Ενάντια στη διεθνή του θανάτου, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση του πολέμου και των εξοπλισμών.

Ενάντια στη δικτατορία, ενάντια στην καταπίεση.

Ενάντια στις νεοφιλελεύθερες οικονομικές πολιτικές, ενάντια στην πείνα, ενάντια στη φτώχεια, ενάντια στην κλοπή, ενάντια στη διαφθορά.

Ενάντια στην πατριαρχική κοινωνία, ενάντια στη ξενοφοβία, ενάντια στις διακρίσεις, ενάντια στο ρατσισμό, ενάντια στο έγκλημα, ενάντια στην καταστροφή του περιβάλλοντος, ενάντια στο μιλιταρισμό.

Ενάντια στην ηλιθιότητα, ενάντια στο ψέμα, ενάντια στην άγνοια.

Ενάντια στη σκληριότητα, ενάντια στον αποκλεισμό, ενάντια στην αδικία, ενάντια στην περιθωριοποίηση, ενάντια στη λήθη.

Ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.

Θεωρώντας ότι όλοι και όλες υποστηρίζουμε:

Τη διεθνή της ελπίδας, μια ειρηνική νέα, δίκαιη και αξιοπρεπή.

Μια νέα πολιτική, τη δημοκρατία και τις πολιτικές ελευθερίες.

Τη δικαιοσύνη, μια αξιοπρεπή ζωή και εργασία.

Την κοινωνία των πολιτών, πλήρη δικαιώματα για τις γυναίκες σε κάθε ζήτημα, σεβασμό στους ηλικιωμένους, τους νέους και τα παιδιά, προστασία του περιβάλλοντος.

Την ευφύια, την κοινότητα, την εκπαίδευση, την αλήθεια.

Την ελευθερία, την ανεξαρτησία, τη συμμετοχή, τη μνήμη.

Την ανθρωπότητα.

ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ:

ΠΡΩΤΟΝ. Ότι θα φτιάξουμε ένα συλλογικό δίκτυο όλων των ιδιαίτερων αγώνων και αντιτάσεων μας.

Ένα διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, ένα διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης για την ανθρωπότητα.

Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης, αναγνωρίζοντας τις διαφορές και ανακαλύπτοντας τις ομοιότητες, θα προσπαθήσει να συναντηθεί με άλλες αντιτάσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης θα είναι το μέσο με το οποίο οι διάφορες αντιτάσεις θα στηρίζουν η μία την άλλη. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο αντίστασης δεν είναι μια οργανωτική δομή, δεν έχει κέντρο καθοδήγησης ή αποφάσεων, δεν έχει κεντρική διοίκηση ή ιεραρχίες. Το δίκτυο είμαστε όλοι όσοι αντιπαρατίθεται.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Ότι θα φτιάξουμε ένα δίκτυο επικοινωνίας ανάμεσα σε όλους τους αγώνες και τις αντιτάσεις μας. Ένα διηπειρωτικό δίκτυο επικοινωνίας ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, ένα διηπειρωτικό δίκτυο επικοινωνίας ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.

Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο επικοινωνίας θα προσπαθήσει να ανοίξει τα κανάλια ώστε ο λόγος να βαδίζει σε όλους τους δρόμους της αντίστασης. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο επικοινωνίας θα είναι το μέσο για να επικοινωνούν μεταξύ τους οι διάφορες αντιτάσεις. Αυτό το διηπειρωτικό δίκτυο επικοινωνίας δεν είναι μια οργανωτική δομή, δεν έχει κέντρο καθοδήγησης ή αποφάσεων, δεν έχει κεντρική διοίκηση ή ιεραρχίες. Το δίκτυο είμαστε όλοι όσοι ακούμε και μιλάμε.

Αυτό διακηρύσσουμε:

Να μιλήσουμε και να ακούσουμε για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.

Να αντισταθούμε και να αγωνιστούμε για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.

Δημοκρατία! Ελευθερία! Δικαιοσύνη! για ολόκληρο τον κόσμο.

Από οποιαδήποτε πραγματικότητα οποιασδήποτε ηπείρου

Αδέρφια:

Δεν προτείνουμε να υπογράψουμε αυτή τη διακήρυξη, κι βρισκόμαστε εδώ και αυτή η συνάντηση να τελειώσει σήμερα.

Προτείνουμε η διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό να συνεχιστεί σε κάθε ήπειρο, σε κάθε χώρα, σε κάθε πόλη και ύπαιθρο, σε κάθε σπίτι, σχολείο ή χώρο εργασίας όπου ζούν άνθρωποι που θέλουν έναν καλύτερο κόσμο. Οι ινδιάνικες κοινότητες μας έχουν διδάξει ότι για να λυθεί ένα πρόβλημα, όσο μεγάλο κι αν είναι αυτό, είναι πάντα καλό να συμβουλευόμαστε το όλο που αποτελούμε. Γι' αυτό προτείνουμε να πραγματοποιηθεί μια διηπειρωτική Consulta (=συμβουλή, γνωμοδότηση, συμβούλιο) για αυτή τη διακήρυξη. Προτείνουμε αυτή τη διακήρυξη να διανεμηθεί σε ολόκληρο τον κόσμο και να πραγματοποιηθεί, στις χώρες τουλάχιστον που βρίσκονται εδώ, μια Consulta με την ακόλουθη ερώτηση:

Συνοπογράφετε τη «Δεύτερη Διακήρυξη της "Πραγματικότητας" για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό»;

Προτείνουμε αυτή τη "Διηπειρωτική Consulta για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό" να πραγματοποιηθεί στις πέντε ηπείρους κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο του Δεκέμβρη του 1996.

Προτείνουμε αυτή η Consulta να οργανωθεί με τον ίδιο τρόπο που οργανώθηκε αυτή η συνάντηση: όλοι όσοι συμμετείχαμε, και όσοι δεν μπόρεσαν να συμμετάσχουν αλλά παρόλα αυτά μας συντρόφευσαν από μακριά, να οργανώσουμε και να πραγματοποιήσουμε την Consulta. Προτείνουμε να χρησιμοποιήσουμε όλα τα πιθανά και απίθανά μέσα ώστε να συμβουλευτούμε το μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων στις πέντε ηπείρους. Η διηπειρωτική Consulta είναι τμήμα της αντίστασης που οργανώνουμε και ένας τρόπος για να πραγματοποιήσουμε επαφές και να συναντηθούμε με άλλες αντιτάσεις. Τμήμα ενός νέου τρόπου άσκησης της πολιτικής στον κόσμο, αυτό θέλει να είναι η Consulta.

Και όχι μόνο αυτό. Προτείνουμε επίσης να πραγματοποιηθεί η...

Δεύτερη Διηπειρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό.

Προτείνουμε να πραγματοποιηθεί στο δεύτερο μισό του 1997, στην Ευρώπη. Προτείνουμε η ακριβής ημερομηνία και ο τόπος της συνάντησης να καθοριστούν από τα αδέρφια μας της Ευρώπης, σε συνάντηση που θα πραγματοποιήσουν μετά το τέλος αυτής της πρώτης διηπειρωτικής.

Ελπίζουμε όλοι μας να πραγματοποιηθεί αυτή η δεύτερη διηπειρωτική συνάντηση και σε διαφορετική ήπειρο απ' ότι η πρώτη. Όταν πραγματοποιηθεί αυτή η δεύτερη συνάντηση, θα δούμε τον τρόπο, και το ξεκαθαρίζουμε από τώρα, με τον οποίο θα συμμετάσχουμε άμεσα σε αυτήν, ανεξάρτητα από τον τόπο όπου θα πραγματοποιηθεί.

Αδέρφια,

Συνεχίζουμε να είμαστε ενοχλητικοί. Είναι ψέμα αυτό που λένε οι θεωρητικοί του νεοφιλελευθερισμού, ότι δηλαδή όλα είναι υπό έλεγχο, ακόμα κι αυτά που βρίσκονται εκτός ελέγχου.

Δεν είμαστε η δικλίδα ασφαλείας για την εκτόνωση της αντίστασης που μπορεί να αποσταθεροποιήσει το νεοφιλελευθερισμό. Είναι ψέμα πως η ύπαρξή μας νομιμοποιεί την Εξουσία.

Η Εξουσία μας φοβάται. Γι' αυτό μας καταδιώκει και μας περικυκλώνει. Γι' αυτό μας φυλακίζει και μας σκοτώνει.

Στην πραγματικότητα, είμαστε μια πιθανότητα που μπορεί να την νικήσει και να την εξαφανίσει.

Ίσως να μην είμαστε πολλοί, είμαστε όμως άντρες και γυναίκες που αγωνιζόμαστε για την ανθρωπότητα και το ανθρώπινο, που αγωνιζόμαστε ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Είμαστε άντρες και γυναίκες που αγωνιζόμαστε σε ολόκληρο τον κόσμο.

Είμαστε άντρες και γυναίκες που και για τις πέντε ηπείρους θέλουμε:

Δημοκρατία! Ελευθερία! Δικαιοσύνη!

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου, CCR-IG του EZLN, "Πραγματικότητα", Πιλάτης Γη, Αύγουστος 1996.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ στη Διεθνή, ο Μπακούιν υποστήριζε ότι έπρεπε να δημιουργηθεί μια οργάνωση που θα εκπαιδεύει "προπαγανδιστές, απόστολους και τελικά οργανωτές", και επομένως θα δημιουργούσε τους πρωτοπόρους της επανάστασης που θα προσηλυτίζαν τους εργάτες σ' όλη την Ευρώπη. Η οργάνωση που θα δρούσε κατ' αυτό τον τρόπο ονομάστηκε από τον Μπακούιν *Διεθνής Συμμαχία για τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία*. Προφανώς δεν την αντιλαμβάνονταν έξω από τη Διεθνή ή αντίθετη με τους σκοπούς της, αλλά σαν οργάνωση ελπίς στο εσωτερικό της Διεθνούς που θα ενέπνεε τα μέλη της με συνεχή επαναστατικό ζήλο.

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ήταν η πιο αποτελεσματική από τις οργανώσεις που ίδρυσε ο Μπακούιν και στο τέλος του 1868 διέθετε τμήματα στη Λυών και τη Μασσαλία, είχε αποκαταστήσει τις επαφές που είχε ο Μπακούιν στη Νάπολι και είχε στείλει το Τζουζέπε Φανέλλι στη Μαδρίτη και τη Βαρκελώνη για να βοηθήσει το ισπανικό αναρχικό κίνημα να ακολουθήσει τη τόσο σημαντική πορεία του. Δεν μας παραξενεύει το γεγονός ότι αυτές οι ενέργειες αντιμετωπιζόνταν με βαθιά δυσπιστία από

φωνα μ' αυτόν, η κληρονομική ιδιοκτησία δεν αποτελούσε μόνο ένα από τα συγκριτικά ασήμαντα κακά που θα εξαφανίζονταν μετά τη μεταμόρφωση της κοινωνίας. Η κατάργηση της κληρονομικής ιδιοκτησίας, επομένως, αποτελούσε ουσιαστικό βήμα για τη διάλυση του κράτους (...). Η επιμονή του Μπακούιν σ' αυτό το σημείο στο Συνέδριο της Βασιλείας ενδέχεται να ήταν λαθεμένη από άποψη τακτικής και να του απέφερε ελάχιστα πρακτικά οφέλη. Ανέλυσε όμως διεξοδικά και με επιμονή την άποψή του, και η απόφαση του Γενικού Συμβουλίου καταψήφιστηκε από το Μπακούιν και τους ελβετούς, γάλλους και βέλγους φίλους του. Όταν έγινε γνωστό το αποτέλεσμα, ο Εκάριους, ο γερμανός ράφτης από το Λονδίνο που ήταν αντιπρόσωπος του Μαρξ στο συνέδριο, δήλωσε: "Ο Μαρξ θα δυσχευόταν πάρα πολύ". Ο Μαρξ αντέδρασε ήπια μια και περίμενε πολύ χειρότερα πράγματα: "Χαίρομαι που τελειώνει το συνέδριο της Βασιλείας", έγραψε στην κόρη του στις 25 Σεπτέμβρη, "και που τα αποτελέσματά του ήταν συγκριτικά καλά. Αυτές οι ανοιχτές επιδείξεις του κόμματος και όλων των ατελειών του πάντα με ανησυχούν". Τους επόμενους έξι μήνες όμως, ο Μαρξ και ο Έγκελς, παρακινημένοι από ορισμένους προσωπικούς

Ο ΜΠΑΚΟΥΙΝ άρχισε να επιτεθεί ο ίδιος στις προσωπικές και πολιτικές συκοφαντίες του Μαρξ και άφησε τους ελβετούς φίλους του να επιρροαστούν τις απόψεις του, εν μέρει από γνήσιο σεβασμό για τον Μαρξ, εν μέρει λόγω των επιφυλάξεων από άποψη τακτικής και εν μέρει λόγω άλλων απασχολήσεών του - οι σχέσεις του με το Νετσάγιεφ και οι προσωπικές οικονομικές δυσκολίες του, καθώς και το αυξανόμενο ενδιαφέρον του για το αναρχικό κίνημα στην Ισπανία και την Ιταλία και το σοκ που προκάλεσε ο πόλεμος του 1870. Επιπλέον είχε συνειδητοποιήσει το γεγονός ότι η ρήξη με τον Μαρξ, όταν θα εξεσπαγε πραγματικά, θα κατέληγε οπωσδήποτε σε θέματα αρχών. Τον Οκτώβριο του 1869, ο Μπακούιν έγραψε στον Χέρτσεν τα εξής:

"Ίσως δημιουργηθεί η κατάσταση, και μάλιστα πολύ γρήγορα, όπου θα εμπλακώ σ' έναν αγώνα ενάντια του, όχι λόγω προσωπικών προσβολών προς το άτομό μου, αλλά λόγω διαφορών σε θέματα αρχής, στο θέμα του Κρατικού Κομμουνισμού, θεωρία που υποστηρίζουν ολόθερμα τόσο αυτός, όσο και τα αγγλικά και γερμανικά κόμματα που ελέγχει. Επομένως θα είναι αγώνας μέχρι θανάτου. Υπάρχει χρόνος όμως για όλα, και δεν έχει έρθει ακόμα η κατάλληλη στιγμή για τούτο τον αγώνα".

Ο ΜΑΡΞ ήταν εκείνος που αποφάσισε ποιά ήταν η κατάλληλη στιγμή. Το καλοκαίρι του 1871 συγκάλεσε μια κλειστή συνάντηση της Διεθνούς στο Λονδίνο. Ήταν τόσο μια προσπάθεια του Μαρξ να εκμεταλλευτεί την κατάσταση της Διεθνούς μετά τη συντριβή και την καταστολή της Παρισινής Κομμούνας, όσο και για μέσο, έτσι τουλάχιστον έλπιζε, για την τελειωτική καταράκωση της επιρροής του Μπακούιν. Κανένας από τους στενούς συνεργάτες του Μπακούιν δεν πήρε μέρος στη συνδιάσκεψη, μολοντί κάποιες από τις απόψεις του υποστηρίχθηκαν από ορισμένους αντιπροσώπους, που δεν ήταν παρά μειοψηφία. Στη συνδιάσκεψη του Λονδίνου ο Μαρξ υποστήριξε ανοιχτά το σχηματισμό ενός πολιτικού κόμματος της εργατικής τάξης που θα ήταν το όργανο χειραφέτησης του προλεταριάτου: "Ενάντια στην εξουσία των ιδιοκτητριών τάξεων, το προλεταριάτο μπορεί να δράσει σαν τάξη μόνο αν μετατραπεί σε πολιτικό κόμμα". Η φράση αυτή βέβαια απευθυνόταν ιδιαίτερα στον Μπακούιν και στην πλήρη απόρριψη από μέρους του της πολιτικής δράσης. Μια άλλη απόφαση δήλωνε ότι "το περιστατικό της Διεθνούς Συμμαχίας θεωρείται λήξαν". Ο Μαρξ θ' απογοητευόταν τελικά με τ' αποτελέσματα της συνδιάσκεψης του Λονδίνου. Εκτός από τη Γερμανία, το προλεταριάτο δεν φάνηκε πρόθυμο να προχωρήσει στη δημιουργία κάποιου πολιτικού κόμματος κάτω από τη διεθνοποίηση του Μαρξ και της Διεθνούς, ενώ η επιρροή του Μπακούιν παρέμενε σημαντικότερη παρά ποτέ στην Ισπανία, την Ιταλία και την Ελβετία, καθώς και σε αναρίθμητους υποστηρικτές της Διεθνούς στη Γαλλία και το Βέλγιο.

ΤΟ 1872, Ο ΜΑΡΞ είχε πια αποφασίσει ότι η Διεθνή είχε οπωσδήποτε ολοκληρώσει την αποστολή της και ότι η καταστολή που ακολούθησε παντού μετά την Παρισινή Κομμούνα έκανε ιδιαίτερα δύσκολη την ανάπτυξη της δραστηριότητάς της. Ο Μαρξ και ο Έγκελς άρχισαν να κυκλοφορούν μια αποκαλούμενη *Εσωτερική Εγκύκλιο του Γενικού Συμβουλίου της Διεθνούς-Τα Υποτιθέμενα Σχίσματα στη Διεθνή*. Εκεί επαναλαμβάνονταν οι παλιές προσωπικές και πολιτικές κατηγορίες ενάντια στον Μπακούιν. Η εγκύκλιος ανέφερε τα εξής:

Ο αναρχισμός, αυτή είναι η πολεμική μηχανή του αφέντη τους του Μπακούιν, που δεν έχει πάρει από τα σοσιαλιστικά συστήματα παρά μόνο τις ετικέτες. Όλοι οι σοσιαλιστές αντιλαμβάνονται σαν αναρχία τα ακόλουθα: από τη στιγμή που θα πραγματοποιηθεί ο στόχος του προλεταριακού κινήματος, η κατάργηση των τάξεων, η εξουσία του κράτους, που βοηθάει στη διατήρηση της μεγάλης παραγωγικής πλειονότητας κάτω από το ζυγό μιας μικρής εκμεταλλευτικής μειονότητας, εξαφανίζεται και οι κυβερνητικές λειτουργίες μετατρέπονται σε απλές διαχειριστικές λειτουργίες. Η Συμμαχία αντιλαμβάνεται την κατάσταση εντελώς διαφορετικά. Διακηρύττουν την αναρχία στους κύκλους του προλεταριάτου σαν το πιο σίγουρο μέσο για την καταστροφή της ισχυρής συγκέντρωσης πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων στα χέρια των εκμεταλλευτών. Μ' αυτή την πρόφαση απαιτούν από τη Διεθνή, σε εποχή μάλιστα που ο παλιός κόσμος προσπαθεί να τη διαλύσει, να αντικαταστήσει την οργάνωσή της με την αναρχία...".

ΑΥΤΗ Η ΤΕΛΙΚΗ ΒΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ δεν ήταν απρόσμενη από τον Μπακούιν: "Η Δαμόκλειος Σπάθη με την οποία μας απειλούσαν τόσο καιρό, έπεσε τελικά στα κεφάλια μας. Δεν πρόκειται ακριβώς για σπάθη, αλλά για το συνηθισμένο όπλο του κυρίου Μαρξ, σωρός από βρωμίες". Ύστερα από λίγο ο Μαρξ συγκάλεσε ένα συνέδριο της Διεθνούς στη Χάγη, αρκετά μακριά από την Ελβετία, την Ισπανία και την Ιταλία, για να είναι δύσκολο και δαπανηρό για τους υποστηρικτές του Μπακούιν να το παρακολουθήσουν. Ο Μπακούιν δεν πήγε. Ο ελβετός Τζ. Γκυγιώμ εκπροσώπησε τις απόψεις του Μπακούιν. Ο Μαρξ βρισκόταν εκεί αυτοπροσώπως. Η διαδικασία ήταν μικροπρεπής και ανέντιμη. Επαναλήφθηκαν οι συνηθισμένες κατηγορίες ενάντια στο Μπακούιν, ακόμα και οι οικονομικές ατασθαλίες του όσον αφορά τη μετάφραση του "Κεφάλαιου". Ύστερα από πικρόχολες και οργισμένες συζητήσεις, ο Γκυγιώμ και οι φίλοι του διαγράφηκαν. Αποφασίστηκε να μεταφερθεί η έδρα του Γενικού Συμβουλίου στις ΗΠΑ. Ο Μαρξ είχε πετύχει μια νίκη ενάντια στον Μπακούιν, αλλά είχε σημειώσει το τέλος της Διεθνούς.

Απ' το βιβλίο του James Joll "Οι Αναρχικοί", εκδ. Επίκουρος.

Το σχίσμα στη Διεθνή

την πλευρά του Μαρξ και του Έγκελς στο Λονδίνο, και, όσο πιστός κι αν ήταν ο Μπακούιν απέναντι στη Διεθνή, τουλάχιστον στις προθέσεις του, η Συμμαχία θα πρέπει να φαινόταν σαν αντίπαλη οργάνωση που είχε σαν στόχο να αναλάβει το ρόλο της Διεθνούς (...).

Ο ΜΠΑΚΟΥΙΝ ήταν πάλι έτοιμος να συνεργαστεί: πρότεινε να διαλυθεί η Συμμαχία και τα τμήματά της να γίνουν άμεσα τμήματα της Διεθνούς. Τα προβλήματα της οργάνωσης και του ελέγχου που ήταν τόσο σημαντικά για τον Μαρξ δεν σήμαιναν τίποτα για τον Μπακούιν, αλλά ο Μαρξ, από τη στιγμή που ένιωσε να αμφισβητείται η εξουσία του, είχε πάρει την απόφαση να καταστρέψει την επιρροή του Μπακούιν στη Διεθνή. Η κρίση ξέσπασε στο συνέδριο της Διεθνούς στη Βασιλεία, το Σεπτέμβριο του 1869. Ενώ προηγουμένως ο Μπακούιν φαινόταν στον Μαρξ και τους οπαδούς του ότι απειλούσε μόνο τη δικαιοδοσία του Γενικού Συμβουλίου της Διεθνούς, στη Βασιλεία αμφισβήτησε τη θέση τους σε πολιτικά και θεωρητικά ζητήματα. Ούτε ο Μαρξ ούτε ο Έγκελς παρακολούθησαν το συνέδριο, ενώ οι ελβετοί υποστηρικτές του Μπακούιν είχαν φυσικά σημαντική δύναμη. Ο Μπακούιν εκδήλωσε στην ουσία γι' άλλη μια φορά την προθυμία του να αποδεχτεί την εξουσία του Γενικού Συμβουλίου και υποστήριξε την πρόταση για επέκταση των εκτελεστικών του εξουσιών και για κατοχύρωση του δικαιωμάτων του να διαγράφει οποιοδήποτε τμήμα ενεργούσε ενάντια στο πνεύμα της Διεθνούς. Επίσης δεν παρουσιάστηκε καμιά άμεση σημαντική διαφωνία στις συζητήσεις που έγιναν για την ιδιοκτησία και για τη συλλογική κατοχή της γης. Ο Μπακούιν εναντιώθηκε όμως στις απόψεις του Γενικού Συμβουλίου για το συγκριτικά λιγότερο σημαντικό ζήτημα της κατάργησης του δικαιώματος της κληρονομιάς, άποψη που ήθελε να συμπεριληφθεί στο άμεσο πρόγραμμα της Διεθνούς. Οι μαρξιστές ισχυρίστηκαν, προβάλλοντας διάφορα επιχειρήματα, πως επρόκειτο για πρόβλημα που θα λυνόταν μόνο του μετά την επανάσταση και ότι δεν υπήρχε λόγος να γίνει ειδική αναφορά του σ' αυτό το στάδιο. Επρόκειτο όμως για ζήτημα όπου οι απόψεις του Μπακούιν ήταν ιδιαίτερα ισχυρές. Σύμ-

εχθρούς του Μπακούιν μεταξύ των προσφύγων στη Γενεύη, εξαπέλυσαν τόσο προσωπική όσο και πολιτική επίθεση εναντίον του. Ενώ τα τμήματα της Διεθνούς στην Ελβετία έπαιρναν μέρος σε ολοένα και σκληρότερες αντιμαχίες ανάμεσα στους οπαδούς του Μαρξ και τους υποστηρικτές του Μπακούιν, αναζωογονήθηκαν όλες οι προσωπικές συκοφαντίες και διαμαρτυρίες ενάντια στη συμπεριφορά του Μπακούιν. Οι φήμες ότι ήταν ρώσος πράκτορας (κατηγορία από την οποία είχε απαλλαγεί επίσημα στο συνέδριο της Βασιλείας) επαναλήφθηκαν. Ο Μαρξ θυμήθηκε πως ο Μπακούιν είχε παραλείψει να τον ευχαριστήσει για το αντίτυπο του πρώτου τόμου του "Κεφάλαιου" που του είχε δωρήσει. Εκφράστηκαν υπαινιγμοί ότι ο Μπακούιν, που είχε αναλάβει να μεταφράσει στα ρώσικα το βιβλίο, είχε εισπράξει την προκαταβολή χωρίς να ετοιμάσει την μετάφραση (...).

ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ των επόμενων δύο χρόνων, με φόντο δραματικό το γαλλοπρωσικό πόλεμο και την Κομμούνα του Παρισιού, συνεχίστηκε όλη αυτή η διαμάχη και κατέληξε σ' ένα πόλεμο γραμμικών, εγκυκλίων και φυλλαδίων που επαναλάμβαναν τις ίδιες κατηγορίες και διαψεύσεις. Ο Μαρξ κατέληξε να πιστεύει τόσο βαθιά όσο και όλες οι αστυνομίες της Ευρώπης ότι ο Μπακούιν προετοιμάζε κάποια τεράστια μυστική συνομιλία. Ο Μπακούιν και οι φίλοι του πείθονταν ολοένα και περισσότερο πως οι προσπάθειες του Μαρξ να οργανώσει το εργατικό κίνημα με βάση το συγκεντρωτισμό θα πρόδιναν τους επαναστατικούς στόχους που προσπαθούσε να πραγματοποιήσει το κίνημα. Όπως το έθεσαν οι αναρχικοί του Ζυρά στην "Εγκύκλιο του Σονβιλλιέ", το Νοέμβριο του 1871, ύστερα από την εξαπόλυση της επίθεσης του Μαρξ:

"Πώς είναι δυνατόν να ελπίζει κανείς ότι από μια εξουσιαστική οργάνωση θα προέλθει μια ελεύθερη κοινωνία, μια κοινωνία βασισμένη στην ισότητα; Είναι αδύνατο. Η Διεθνή, το έμβρυο της μελλοντικής ανθρώπινης κοινωνίας, πρέπει από τούτη τη στιγμή να είναι η πιστή εικόνα των αρχών της ελευθερίας και της ομοσπονδίας και να απορρίψει οποιαδήποτε αρχή που μας ωθεί στην επιβολή εξουσίας και δικτατορίας".

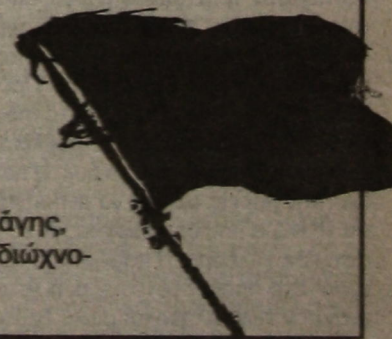
1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1923: Μεγάλος σεισμός ισοπεδώνει το Τόκυο. Εκτελείται ως υπεύθυνος ο αναρχοσυνδικαλιστής Σακάε Οσούγκι γιατί "με τα άρθρα του προκάλεσε την οργή των θεών".

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1981: Ιδρύεται στο Παρίσι ραδιοσταθμός της γαλλικής αναρχικής ομοσπονδίας, το Radio Libertaire.

2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1867: 2ο συνέδριο της Διεθνούς, στη Λωζάνη.

3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1866: Ίδρυση της 1ης Διεθνούς στη Γενεύη.

7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1872: Στο συνέδριο της Χάγης, ο Μπακούιν και οι υποστηρικτές του εκδιώχνονται από την 1η Διεθνή.

Η εθνικοποίηση των αμφισβητήσεων.

Στις 11 και 14 Αυγούστου, ενώ η κυπριακή κοινωνία βρισκόταν σε διακοπές, τα media φρόντισαν να της προσφέρουν ένα live θέαμα με εθνικό κήρυγμα και άφθονο suspense. Η πορεία των μοτοσυκλετιστών είχε όλες τις προδιαγραφές από τότε που ανακοινώθηκε. Οι μοτορτσίδες (η κυπριακή έκφραση για τους μοτοσυκλετιστές) αποτελούσαν την δεκαετία του '80 μια ανέκδοτη περιθωριακή ομάδα, η οποία είχε δείξει μάλιστα και δυνατότητες κινητοποίησης για διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Τότε βέβαια τα ζητήματα ήταν η αστυνομική αυθαίρεσία και η απαγόρευση της κυκλοφορίας των μοτοσυκλετιστών σε τουριστικές περιοχές. Είναι σε αυτά τα πλαίσια που έγινε το καλοκαίρι του '87 η πρώτη οργανωμένη πορεία των μοτοσυκλετιστών με σύνθημα "Για το δικαίωμα να είσαι διαφορετικός" στη Λεμεσό με συμμετοχή και άλλων ατόμων και ομάδων (...). Η πορεία της Λεμεσού οργανώθηκε από τον αντιεξουσιαστικό χώρο της πόλης με στόχο την εσωτερική αμφισβήτηση. Οι εθνικιστές προσπάθησαν μετά να οργανώσουν μια αντίστοιχη

κάθοδο των γκριζών λύκων στα κατεχόμενα/βόρεια Κύπρο σύμφωνα με εκάστατα όσα θα ακολουθούσαν συγκρούσεις "πολιτών". Όμως παράδοξα(;) η πολιτική ηγεσία και το κράτος άφησαν τα γεγονότα να εξελιχθούν κάτω από την καθοδήγηση της κάμερας των μμε και των εθνικιστών. Όταν ανακοινώθηκε την Κυριακή το πρωί ότι η πορεία δεν θα γινόταν, όταν δυο χιλιάδες άτομα είχαν ήδη συγκεντρωθεί σε διάφορους χώρους, έμοιαζε με κακόγουστο αστείο. Τα μμε επιδόθηκαν τότε στο έργο. Μικρόφωνα και κάμερες έτρεχαν πίσω από ομάδες πενήντα-εκατό ατόμων, με ποδοσφαιρικές αναμεταδόσεις. Δεν ήταν δύσκολο να τους οδηγήσουν στη νεκρή ζώνη, σε τρία σημεία. Κοντά στη Λευκωσία δεν έγινε τίποτα. Στην περιοχή των αγγλικών βάσεων επιτράπηκε ο καθιερωμένος πετροπόλεμος για λίγη ώρα και μετά παρέμβηκε ο Άγγλος διαιτητής και διαλύθηκε. Στη Δερύνεια (όπου γίναν και πέρσι επεισόδια) τα μμε έριξαν όλο τους το βάρος. Ενθάρρυναν τον κόσμο να μπει στη νεκρή ζώνη. Πως αλλιώς θα κρατούσαν την ακροαματικότητα γύρω από ένα χωράφι; Ο Ισαάκ δολοφονήθηκε αργά το απόγευμα, μετά από ώρες πετροπόλεμου. Ακολούθησε ένα σύντο-

λοπρέπεια τους απέναντι στην Αθήνα, η επικύρωση από το Σημίτη των αποφάσεων της πολιτικής ηγεσίας για εκτόνωση, επισφράγιση πανηγυρικά το τέλος των ανθρωποθυσιών. Ταυτόχρονα, η επίσκεψη του Σημίτη χωρίς τον Αρσένη (πατέρα του δόγματος του ενιαίου στρατιωτικού χώρου) και η απόφυγη έμφασης στο δόγμα, αποπυροδότησε τις φαντασιώσεις για πολεμική σύρραξη. Και αυτό με τη σειρά του, βέβαια, ενίσχυσε τη θέση του Σημίτη στην ελληνική εξωτερική πολιτική (...).

Ο εγκλωβισμός της τουρκοκυπριακής κοινότητας.

Αξίζει εδώ και μια αναφορά στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Τους τελευταίους μήνες η ένταση ανάμεσα σε μεγάλες μερίδες της κοινότητας από τη μια, και της πολιτικής εποικισμού και επεμβάσεων του τουρκικού κράτους από την άλλη, είχαν οδηγήσει σε μια σειρά κινητοποιήσεις με έμφαση στην οικονομική κατάσταση και την ανάγκη λύσης του κυπριακού. Η δολοφονία του τουρκοκύπριου δημοσιογράφου Ανταλί τον Ιούλη, οδήγησε στην ανάπτυξη μιας νέας σειράς κινητοποιήσεων με άξονες την αντίσταση στο φασισμό και την υποστήριξη της επαναπροσέγγισης (θέση για την οποία δολοφονήθηκε ο Ανταλί). Στις 11 Αυγούστου, εκτός από τις επίλεκτες μονάδες που παρατάχθηκαν μαζί με τους γκριζους λύκους, απαγορεύτηκε η κυκλοφορία τουρκοκυπρίων στην περιοχή, ακόμη και δημοσιογράφων. Η αντίδραση των εφημερίδων μετά την πρώτη δολοφονία είναι χαρακτηριστική. Οι αριστερές ήταν ιδιαίτερα επικριτικές για τους γκριζους λύκους, ενώ οι υπόλοιπες με εξαίρεση μια δεξιά, τόνιζαν την τραγωδία των γεγονότων, παρά το κλίμα της αντιπαράθεσης. Την Τετάρτη, πριν γίνει η δεύτερη δολοφονία, η Γενί Ντουζέν (εφημερίδα του μεγαλύτερου τουρκοκυπριακού αριστερού κόμματος) κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο άρθρο για τις τηλεφωνικές απειλές εναντίον της εφημερίδας, λόγω της κριτικής της για τους γκριζους λύκους. Το τουρκοκυπριακό και το ελληνοκυπριακό κίνημα ειρήνης και επαναπροσέγγισης βρέθηκαν ξαφνικά αμύχλινα μπροστά στην αντιπαράθεση, η οποία αντί να διευκολύνει την ελεύθερη διακίνηση (όπως ήταν, υποτίθεται ο στόχος της πορείας) οικοδόμησε νέα τείχη. Σίγουρα δεν μπορεί κανείς να υποτιμήσει την αποφασιστικότητα της τουρκοκυπριακής αντίστασης σε συνθήκες στρατοκρατίας. Ταυτόχρονα, όμως, το ενιαίο πλέον κυπριακό κίνημα ειρήνης και επαναπροσέγγισης οφείλει να βρει τρόπους ενιαίας αντίδρασης πριν και κατά τη διάρκεια τέτοιων γεγονότων.

Η στρατηγική της εξουσίας και η αντίσταση.

Θερμά επεισόδια και οι λεπτομέρειες που δεν αναμεταδίδονται

Μιλώντας γενικότερα, οι ανθρωποθυσίες της Δερύνειας φαίνεται να εντάσσονται σε ένα ευρύτερο σκηνικό. Αυτό ήταν το δεύτερο θερμό επεισόδιο μετά τα '74, στην ανατολική Μεσόγειο. Και στα δύο επεισόδια η πολιτική εξουσία άφησε ή παραχώρησε την πρωτοβουλία στην εξουσία των μμε. Ο ευρύτερος στόχος φαίνεται να είναι η προώθηση μακρόπνοων στρατηγικών στον ευρύτερο γεωγραφικό χώρο. Ο ρόλος των μμε φαίνεται να είναι η καλλιέργεια και η φόρτιση ενός κλίματος που οδηγεί σε συμπυκνωμένα επεισόδια πολέμου. Η καινοτομία των επεισοδίων της Δερύνειας απέναντι στα αντίστοιχα των '74 ήταν οι ανθρωποθυσίες, έστω κι αν ήταν το "τυχαίο" αποτέλεσμα μιας κατευθυνόμενης κατάστασης. Και αυτό σημαίνει, ότι η συγκρότηση μιας ενεργούς αντίστασης γίνεται πλέον όχι μόνο επιτακτική, αλλά ίσως ζήτημα ζωής και θανάτου για μερικούς. Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να σπάσουμε τον κώδικα της εθνικής συναίνεσης/ομοφωνίας που, όπως παρατηρεί και ο Ν. Chomsky, λειτουργεί για να απομονώνει την αμφισβήτηση και να υποβάλλει ότι το πρόβλημα το έχουν αυτοί που αμφισβητούν και όχι ο κυρίαρχος λόγος. Και η στάση του κόσμου είχε ενθαρρυντικά στοιχεία. Σε τελική ανάλυση, η συμμετοχή στα γεγονότα ήταν σαφώς περιορισμένη, παρά τις εκκλήσεις των εθνικιστών και των μμε. Άρχισε να φαίνεται καθαρά η αντίδραση του κόσμου όταν για μια στιγμή φάνηκε η προοπτική του πολέμου. Σαφέστατα η εξουσία παίζει με το διπολισμό της εθνικιστικής φόρτισης και της αντίθεσης στο πόλεμο. Πρέπει να ενισχυθεί και να αυτονομηθεί η προοπτική της αντίστασης στον πόλεμο.

Δύο επεισόδια, ένα πριν και ένα μετά τα γεγονότα, είναι ίσως χαρακτηριστικά των αντιδράσεων του κόσμου. Μετά τα γεγονότα, όταν ήρθε ο Σημίτης, οι εθνικιστές κάλεσαν μια συγκέντρωση υποδοχής, σε μια προσπάθεια να συνεχίσουν την εθνικιστική φόρτιση. Ο ίδιος ο Σημίτης, βέβαια, μπορεί να μην προσφέρεται για εθνικιστικές ρητορείες, αλλά η έκκληση για συγκέντρωση είχε τη δική της δυναμική στην κυπριακή κοινωνία. Η συγκέντρωση κατέληξε τελικά σε φιάσκο με εκατό-εκατόν πενήντα άτομα.

Πριν τα γεγονότα είχαμε ένα άλλο επεισόδιο/λεπτομέρεια, που δεν καλύφθηκε με άμεση αναμετάδοση (φυσικά) αλλά δείχνει την άλλη δυναμική που απέκλεισε η σαπουνόπερα του εθνικού θεάματος. Ένα λεωφορείο με τουρκοκύπριους πήρε άδεια για να περάσει από το ελληνοκυπριακό χωριό Κάτω Πύργου, για να πάει στο τουρκοκυπριακό Κόκκινο, για την επέτειο των διακοινοτικών συγκρούσεων του '64. Ήταν η επέτειος του πρώτου γύρου των μαχών και σφαγών. Οι ελληνοκύπριοι κάτοικοι του Κάτω Πύργου, οι εχθροί πριν τριάντα και είκοσι χρόνια, όχι μόνο δεν διαμαρτυρήθηκαν, αλλά υποδέχτηκαν τους χτεσινούς εχθρούς με λουλούδια. **Το ξανασιμίμο των παλιών γεπόνων.**

Η "ΚΡΙΣΗ" ΣΤΗ ΔΕΡΥΝΕΙΑ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟΥ 1996

ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΕΣ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

πορεία στη πράσινη γραμμή, στη Λευκωσία, με στόχο να χρησιμοποιήσουν τη δυναμική που δημιουργήθηκε και να τη στρέψουν από την εσωτερική αμφισβήτηση στον "εξωτερικό εχθρό". Στους μοτορτσίδες προσφέρθηκε η καραμέλα ότι η πορεία στην πράσινη γραμμή θα τους καταξίωνε στην κοινωνική συνείδηση. Από το δικαίωμα στη διαφορά, λοιπόν, στην καταξίωση του "ασώτου" σαν καλό παιδί. Η πρώτη πορεία των εθνικιστών δεν είχε ιδιαίτερη επιτυχία. Όμως, τη δεκαετία του '90 τα πράγματα άλλαξαν. Οι παλιοί μοτορτσίδες άρχισαν να αντικαθίστανται από μια νέα μεσοαστική ομάδα μοτοσυκλετιστών που είχαν πλέον και την ανάγκη της καταξίωσης. Έτσι μέσα στο γενικό κλίμα του εθνικισμού στις αρχές της δεκαετίας, μια ομάδα εθνικιστών, που στο μεταξύ εργοδοτήθηκε από τα ιδιωτικά media και ιδιαίτερα από τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα της εκκλησίας, ξαναθυμήθηκαν τους μοτορτσίδες. Και έτσι άρχισαν ξανά οι πορείες, οργανωμένες από τα πάνω και ευλογημένες από τους παπάδες και τους πολιτικούς. Αλλά η καταξίωση των πάλι ποτέ "διαφορετικών και περιθωριακών" σε "καλά παιδιά" προϋποθέτει ότι έπρεπε να μουν στην νεκρή ζώνη, τη γραμμή κατάπαυσης του πυρός το '74. Αυτή η γραμμή όμως δεν είναι ένα σύνορο με τη συμβατική έννοια. Είναι μια γραμμή ανακωχής σε έναν πόλεμο. Στην Κύπρο δεν υπάρχει ειρήνη, υπάρχει καθεστώς ανακωχής σε ένα πόλεμο που δεν έχει τελειώσει ποτέ. Η νεκρή ζώνη είναι πολεμική ζώνη. Ξεκινώντας από την πορεία των γυναικών, τη δεκαετία του '80, η οποία μετατράπηκε σταδιακά από μια πορεία ειρήνης σε εθνικιστική, ομάδες ελληνοκυπρίων άρχισαν να μπαίνουν στη νεκρή ζώνη. Δημιουργήθηκε έτσι το καθεστώς του πετροπολέμου στη γραμμή κατάπαυσης του πυρός. Το αυτονόητο δικαίωμα κάθε ανθρώπου να πηγαίνει όπου θέλει, χρησιμοποιήθηκε από τους εθνικιστές και τα media, για να δημιουργούνται ήρωες και εμπορικές εικόνες για αναμετάδοση. Οι πολιτικοί επιδοκίμαζαν στην αρχή τις πορείες και στη συνέχεια αποδοκίμαζαν τις αναπόφευκτες επιθέσεις ενάντια στους ΟΗΕδες οι οποίοι επιτηρούν τη νεκρή ζώνη. Έτσι στελνόνταν το "μήνυμα" στο εξωτερικό. Οι συμμετέχοντες ήταν πάντα ένα μείγμα: άνθρωποι που αγωνίζονται ειλικρινά για ελεύθερη διακίνηση, εθνικιστές που ήθελαν να σπρώξουν τα πράγματα σε μια αντιπαράθεση, περιέργοι που πήγαιναν να δουν τι γίνεται... Όλοι, όμως, πλέον εγκλωβισμένοι ανάμεσα σε μια πολεμική ζώνη και τις κάμερες των media που ήθελαν action. Η κοινωνία παρακολουθούσε αμύχλινα, καθώς η εικόνα διεγείρει τα αντανακλαστικά της ιδεολογίας και της μνήμης του '74, σε ένα περιβάλλον μεταβιομηχανικής ευμάρειας και ανάπτυξης.

Η πορεία σαν θέαμα.

Τα μμε σαν εξουσία επιτήρησης-καθοδήγησης.

Η τελευταία πορεία των μοτοσυκλετιστών είχε όλα τα παραπάνω στοιχεία. Αναγγέλθηκε, χρηματοδοτήθηκε και ενθαρρύνθηκε από την εξουσία. Οι μοτοσυκλετιστές έπρεπε να αποδείξουν ότι είναι καλά παιδιά (μπορεί να φορούν σκουλαρίκι, λ.χ. αλλά σκέφτονται εθνικά) και ταυτόχρονα να εκπληρώσουν τη φαντασίωση του "εκτός ελέγχου". Να μουν, δηλαδή, στη νεκρή ζώνη να δείξουν μαγκιά και ανδρισμό. Η ομοσπονδία μοτοσυκλετιστών φάνηκε αντάξια των προηγούμενων. Με τα συνθήματα "η ηττοπάθεια βλάπτει την πατρίδα" και "θα πάμε στην Κερύνεια" περπάτησαν ακροβατικά το σκοινί ανάμεσα στην εθνική καταξίωση και τον απαραίτητο δυναμισμό-ανδρισμό που έπρεπε να επιδείξουν. Προοδευτικά όμως τον άτυπο καθοδηγητικό ρόλο ανέλαβαν τα media. Σε μια περίοδο διακοπών, χωρίς ειδήσεις, μια απρόβλεπτη πορεία ήταν ότι έπρεπε για να καταξιωθούν και τα μμε. Η πολιτική ηγεσία μια βδομάδα πριν την πορεία άρχισε να ανησυχεί (ή έτσι έλεγε) βλέποντας ότι το κλίμα που δημιουργούσαν τα μμε είχε το αντίστοιχο του στην άλλη πλευρά. Η παρέμβαση του Γκάλι σήμαινε ότι το "μήνυμα" στο οποίο στόχευαν οι πολιτικοί μπορούσε να στραφεί εναντίον των ελληνοκυπρίων. Ταυτόχρονα η ανακοίνωση για

μο πάγωμα, αφού το αίμα άρχισε πάλι να ρέει στην πολεμική ζώνη, μόλις λίγα χιλιόμετρα από τις τουριστικές παραλίες της Αγίας Νάπας και του Πρωτάρα. Ένας νεκρός από τον εθνικιστικό φανατισμό που καλλιέργησαν στη "δική τους" μεριά οι γκριζοί λύκοι και κάτω από τις κάμερες των ελληνοκυπριακών μμε που ήθελαν action, μόνο λίγα χιλιόμετρα από το σύμβολο της μεταβιομηχανικής Κύπρου, την τουριστική της βιομηχανία. **Μια ανθρωποθυσία.** Οι εθνικιστές, με μια βιομηχανία τηλεφωνημάτων σε ραδιοφωνικούς σταθμούς, ανέλαβαν αμέσως τη διαδικασία σπασίματος του παγώματος. "Όλοι οι τούρκοι είναι ίδιοι" και τα γνωστά, με στόχο το κίνημα επαναπροσέγγισης. Άρχισαν να εκτοξεύονται απειλές ενάντια στους τουρκοκύπριους που ζουν ή εργάζονται στις περιοχές που ελέγχει η κυπριακή δημοκρατία και έγιναν δύο απόπειρες εμπρησμών τζαμιών. Το κυριότερο είναι ότι αναπτύχθηκε ένα κλίμα επίθεσης ενάντια στο ασυγκρότητο αλλά υπαρκτό κίνημα ειρήνης και επαναπροσέγγισης. Ταυτόχρονα, αναπτύχθηκε η φιλολογία

Αυτό το κείμενο προέρχεται από την ομάδα "Τραίνο στην πόλη" από την Κύπρο. Το αναδημοσιεύουμε από την μπροσούρα "Κύπρος: το υπόλοιπο μιας καπιταλιστικής διαίρεσης" που κυκλοφόρησε από το Ράδιο Ουτοπία πριν λίγες μέρες.

των "νεκρών ηρώων" και προωθήθηκε ένα κλίμα πολεμικής αντιπαράθεσης. Στο ίδιο του χωριό του νεκρού, το Παραλίμνι, μια παραδοσιακή δεξιά κοινότητα, η ατμόσφαιρα ήταν, αυτονόητα, ιδιαίτερα φορτισμένη. Τα μμε περίμεναν τη συνέχεια μετά την κηδεία. Όταν έφτασαν ορισμένα άτομα από την κηδεία στο οδόφραγμα του διπλανού χωριού της Δερύνειας η περιγραφή δεν ήταν μόνο ποδοσφαιρική, πλέον... Μπροστά στο μούδιασμα των συγκεντρωμένων, οι δημοσιογράφοι τους παρότρυναν να μουν στην νεκρή ζώνη, ενώ οι ανταποκριτές δίνουν τα ρέστα τους. Ένας μάλιστα κάλεσε όλο τον πληθυσμό να μπει στη νεκρή ζώνη. Όταν ο ξάδερφος του νεκρού μπήκε στην νεκρή ζώνη και ανέβηκε στον ιστό της σημαίας του τουρκικού φυλακίου, ένας κάμεραμαν φώναξε "έλα πίσω ρε μαλάκα... θα σου ρίξουν..." και συνέχισε να γυρίζει την ταινία... τον πυροβολισμό και μετά το θάνατο.

Εσωτερική διαφοροποίηση και εκτόνωση

Ακολούθησε ένα δεύτερο πάγωμα. Οι εθνικιστές άνοιξαν πλέον τα χαρτιά τους. Άρχισαν να απαιτούν την εγκατάλειψη της πολιτικής επανένωσης της Κύπρου και ομοσπονδίας και να εκτοξεύουν, δημόσια πλέον, απειλές. Στην πιο χαρακτηριστική έκφραση αυτής της νοοτροπίας ένας γνωστός εθνικιστής απείλησε ανοιχτά από ραδιοφωνού ένα μέλος του Κέντρου Ειρήνης με "φωτιά και τσεκούρι". Η κοινωνία όμως φάνηκε να μην τραβούσε την δεύτερη ανθρωποθυσία. Η υπόμνηση του γεγονότος ότι η νεκρή ζώνη είναι γραμμή κατάπαυσης του πυρός ξανάφερε το σκιάχτρο του πολέμου οδυνηρά πίσω τη συλλογική μνήμη. Εκτός από τις καταδίκες της δολοφονίας άρχισαν να ακούγονται και φωνές επικριτικές για το κλίμα που πήγαινε να δημιουργηθεί. Το πεδίο της αντιπαράθεσης μεταφέρθηκε στα ραδιοφωνικά μέσα, όπου άρχισε να εκφράζεται και η φωνή των σιωπηλών μέχρι τότε θεατών. Η κριτική της προοπτικής του πολέμου και της λογικής των "νεκρών για αξιοποίηση" άρχισε να γίνεται σαφής, ακόμη και για εκπρόσωπους εθνικιστικών κομμάτων. Άρχισαν ταυτόχρονα και παρεμβάσεις ομάδων (Κέντρο Ειρήνης, Φόρουμ για την επαναπροσέγγιση) και ατόμων, με έμφαση στην ευθύνη των μμε και στην ανάγκη αντίστασης στο κλίμα σωβινισμού και διαχωρισμού, που προωθούσαν οι εθνικιστές και των δύο πλευρών. Η εκτόνωση ήταν πλέον γεγονός. Η πολιτική ηγεσία ανέλαβε ξανά τον έλεγχο από τα μμε. Η επίσκεψη Σημίτη ήταν το κερασάκι στην τούρτα. Ο Έλληνας πρωθυπουργός λειτούργησε σε δύο επίπεδα. Απέναντι στους εθνικιστές, με την γνωστή δου-